திராவிடநாடு

-6-58 | வார வெளியீடு | விலை 16 காசு

உழைப்போம் வருவீர்!

(தாமரைக்கண்ணன்)

சிங்களத் தீவினில் நம்தமிழர்—மிகச்
சிந்தை கலங்கி வருந்துகிறார்;
செங்குருதிப் புனல் வெள்ளமதை—அவர்
சிந்திக் கடுந்துயர் கொள்ளுகிறார்!

தேயிலைத் தோட்டங்களில்உழைத்தே—உடல்
தேய்ந்துச் சருகென மாய்ந்திடினும்
வாயில்லை அங்கவர் பேசிடவே—பெரும்
வாட்டம் அடைந்துக் கதறுகிறார்!

நாட்டைமுன் னேற்றிடப் பாடுபட்டே—உயிர்
நல்கிப் பலபணி செய்திடினும்
ஓட்டுரிமை அவர்க் கில்லையதால்—இடர்
ஓயாமல் எய்திக் குமைகிறார்!

கொஞ்சும் எழில்தமிழ்ச் சொற்களெனும்—மணம்
கொட்டும் மலர்க்கவின் கொத்துக்களை
நஞ்செனச் சாடி அழிப்பதனைக்—கண்டு
நைந்துளம் வெம்பிப் பதறுகிறார்!

தென்னவர் தோழர்கள் ஈழமதில்—உறும்
தீமைகள் நீங்கநம் நேருதுரை
இன்னமும் யாதும் துணியவில்லை—என
ஏங்கிக் கண்ணீர் சிந்தித் தேம்புகிறார்!

சோழர் புலிக்கொடி அங்குயர்ந்தே—வெற்றி
சொன்ன இலங்கைத் தமிழ்க் குடிகள்—நலம்
சூழும் முறைதனில் வாழ்ந்திடவே—நெஞ்சில்
சோர்வு தவிர்த்துழைப் போம் வருவீர்!

குடும்ப விளக்குகள் குமுறல்!

"ஏதடி பணம்? இப்படி, பணம் பணம் என்று உயிரை எடுத்தால், எங்காவதுபோய் தூக்குப் போட்டுக்கொள்ளவேண்டியதுதான்..."

"நான் என்னங்க செய்வேன்? இந்தமாசம் 'கரன்ட் சார்ஜ்' மட்டும் ஐந்து ரூபாய் அதிகம். எண்ணெய் விலையும் ஏறிவிட்டது. பிள்ளைக்கு மருந்து வாங்கப் போனால், மருந்து விலையும் ஏறிவிட்டதாகச் சொல்ருங்க..."

"எப்படியோ பார்த்துக்க! என்னைப் பணம் பணம் என்று மட்டும் கேட்காதே..."

"நான் எப்படிப்பார்த்துக்கிறது? கழுத்திலே கிடந்த சங்கிலியையும் தான் போன மாசம் 'பள்ளிக்கூடத்துக்கு' அனுப்பியாச்சே!!"

"...என்னை என்ன பண்ணச் சொல்றே!"

"நான்தான் என்னபண்றது? நீங்க போட்ட தாலிதான் இருக்கு கழுத்திலே!"

"...அதைஅறுத்துடு. எல்லாக் கஷ்டமும் தீர்ந்துடும். அப்பப்பா, ஏண்டா, நான் கலியாணம் செஞ்சுகிட்டேன்"

"கலியாணம் செஞ்சுகிட்டதாலே, என்ன கஷ்டம் வந்துட்டுதாம்?"

"பேசாதே!"

"பேசினா...?"

"மூதேவிக் கழுதே! உனக்குப் பேச்சு வேறு பேச்சு..."

"ஐயோ! அம்மாடி! அப்பா!!"

* * *

அன்பே, ஆருயிரே, இன்னமுதே, உன்னைவிட்டுப் பிரியேனடி, உன் முகம் செந்தாமரை, முத்துக்கள் என்பேன் பற்களை, உன் மோகன அதரங்கள்என்னைப் பைத்யமாக்கிவிடுகிறதடி, பால் மொழியே என்று படுக்கையறையிலே கொஞ்சிய கணவன், 'மூதேவி! துக்கிரி! கழுதை!!, என்று அர்ச்சிப்பதோடு இல்லாமல், கையாலும் காலாலும் சாத்த ஆரம்பிக்கிறான். ஆனந்தம் அரசோச்ச வேண்டிய குடும்பத்திலே, அழுகுரல் கேட்க ஆரம்பிக்கிறது. அவள் என்னசெய்வாள்? 'இல்லை' என்பதை எடுத்துச்சொனனாள். அவனும்தான் என்ன செய்வான்? மிட்டாவா, மிராசா, கேட்டதும் வாங்கிவந்து தர!! கிடைக்கும் சம்பளத்தைவிடச் செலவு ஏறுகிறது — செலவு ஏறக்காரணம், பொருள்களின் விலை உயர்ந்ததால் — பொருளின் விலை ஏறக் காரணம் பொறுப்புள்ள ஆட்சியில்லை. கோபம்தான் வருகிறது, கொண்டவனுக்கு. தவறு செய்யாதபோது தன்னைத் தண்டிக்கிறாரே அத்தான், என்பதால், துக்கம்அடைக்கிறது, அவளுக்கு. அவள், அழுகிறாள்! அவன் பெருமூச்சு விடுகிறான்!!

இந்தமண்ணில் உள்ள சராசரிக் குடும்பங்களிலே, மாதத்தில் இருபது நாட்களாவது, இந்தக் காட்சியை நாம் காணமுடியும். இல்லாமையின் காரணமாக, அழுகுரலும் ஆத்திரமும் அலைமோதும் இல்லங்கள்தான் நம்முடையவை.

*

இந்நிலைமை ஒருநாள், இருநாளல்ல, பல நாட்கள் அனுபவித்துப் பார்த்தார்கள். வேறு வழி இல்லாததால், வீட்டை விட்டுக் கிளம்பினார்கள். வீதியிலே புறப்பட்டார்கள். ஆளும் அரசினர் கூடம் நோக்கிக் கிளம்பினார்கள்.

அரிசியின் விலையைக் குறை!
சர்க்கரை விலை ஏறிவிட்டது
புட்டிப்பாலும், ஓவல்டின்னும் விலை
உயர்ந்துவிட்டது,
எண்ணெய் விலை, ஏறுகிறது
தினசரி.

என்று முழக்கமிட்டுக்கொண்டு, சென்றார்கள். யார்? பெண்களா, என்று வியப்புடன் கேட்கத் தோன்றும். வெளியில் வரவும், உரத்துப் பேசவும், தன் குடும்ப நிலையை அடுத்தவரிடம் சொல்லவும் கூச்சப்படக் கூடியவர்கள் நமது பெண்கள்! அவர்கள்தான், இப்படி வீதிக்கு வந்தார்கள்!

கடந்த 4-ந் தேதி, கல்கத்தா நகரிலே, 2000க்கு மேற்பட்ட பெண்கள், அணிவகுத்த வண்ணம் வீதிகளிலே கூச்சல் போட்டுக்கொண்டு, சர்க்கார் காரியாலயம் நோக்கிச் சென்றிருக்கிறார்கள்.

"மனையரசிகள்" என்று கூறு கிறது, சுதேசமித்திரன், ஏடு.

மனையரசிகள், வீதியிலே சிளம்பினார்கள்! வேதனையை வாய் விட்டுச் சொன்னார்கள்!!

"சமையலறையிலே, நாங்கள் படு பாடு கொஞ்சமல்லய்யா! வாதைப் ப[illegible] கிறோம்" என்று சட்டசபை உறுப்பினர்களைச் சந்தித்து, எடு[illegible] துரைத்திருக்கிறார்கள்.

படை பதைக்கும் வெயிலில் செ[illegible] றனர், பாவையர் கூட்டம்! என[illegible] கிறது ஏடு. அனிச்சம் பூவையும்

(14-ம் பக்கம் பார்க்க)

[16] ஆண்டு சந்தா ரூ. 8 [15-6-58] தனிப் பிரதி 16-காசு [இதழ் 48

★ ஜூன் 22 ★

கடந்த சில நாட்களாக இலங்கையில் நடைபெற்றுவரும் அட்டூழியத்தைக் கேட்டு நாம் மனம் நொந்து போயிருக்கின்றோம். இலங்கையைத் தாயகமாகக் கொண்ட இலட்சக் கணக்கான தமிழர்கள் அங்கே இன்றைய தினம் படுகின்ற அவதியை அளவிட இயலாது. சிங்கள வெறியர் தமிழர்களின் இல்லங்களைச் சூறையாடுகின்றனர்: கடைகளைக் கொள்ளையிடுகின்றனர்; தமிழ் மக்களை வெட்டி வீழ்த்தும் வெறிச் செயலில் தாராளமாக ஈடுபடுகின்றனர்—சதிசெய்து கொண்டிருக்கின்றனர். ஆம். சர்க்கார் நடைபெற்றுக்கொண்டிருக்கும் ஒரு 'நாகரிக'நாட்டில் தான் இந்த அநியாயங்கள் நடைபெறுகின்றன.

இலங்கையைத் திருத்தி அதனை வளங்கொழிக்கும் நாடு என ஆக்கிய தமிழர்களை, இலங்கையின் புகழை வளர்த்த தமிழர்களைத்தான்—இலங்கையைத் தாயகமாகக் கொண்ட யாழ்ப்பாணத் தமிழர்களைத் தான் — மட்டக்களப்பு, திரிகோணமலை போன்ற பகுதிகளில் வாழும் தமிழ்மக்களைத்தான், இவ்வாறு கொடுமை செய்கின்றனர். 'தமிழே நீ போ' 'தமிழனே வெளி'யேறு, என்று வாயால் சொல்வதைவிட வதைப்பதுசாலாது என்று எண்ணியவர்களைப் போல வாள் எடுத்து வாட்டுகின்றனர்; தமிழர்கள் வதைபடுகின்றனர்.

தரணி எங்கும் புகழ் பரப்பிய தமிழ் நாடு, உலகத்திற்கு நாகரிகம் வழங்கிய தமிழ் நாடு, வளங்கொழிக்கும் தமிழ் நாடு, ஆற்றல் மறவர் படைத்த தமிழ் நாடு என்று புகழ் பாடும் இந்த மண்ணில் பிறந்த இலட்சக்கணக்கானவர்கள்; சேரன், சோழன், பாண்டியன் மரபின் வழி வந்தவர்கள், இன்றைய தினம் அங்கே அல்லல் படுகின்றனர், அவதிப் படுகின்றனர். அச்சம் அவர்களைக் கப்பிக்கொண்டிருக்கிறது. ஒருநாள் கழிந்தது என்பதை ஏதோ பெறற்கரிய பேறு என்று எண்ணிடும் நிலைமை இருக்கிறது.

டெல்லிப் பட்டணத்திலே கொலுவிருக்கின்றவர்கள் இன்றுவரை ஒருசொல் ஏன் என்று கேட்கவில்லை. இந்த அக்ரமத்தை எப்படி அனுமதிக்கின்றீர்கள் என்று அவர்கள் கேட்க வேண்டும்.

சென்னைப் பட்டணத்திலே இருக்கும் 'பச்சைத் தமிழர்' ஆட்சி இதைப்பற்றி வாய் திறக்கவில்லை. 'ஐயோ பாவம்' என்று அனுதாபப்படவில்லை. 'அக்ரமக்காரர்களா!' என்று ஆத்திரப்படவில்லை. ஒன்றுமே நடைபெறாததுபோல, குண்டு வீழ்ந்திட்ட பின் 'என்ன புகைகின்றதே' என்று கேட்கும் செவிடராகிவிட்டனர்.

ஆனால் நாம் அப்படி இருக்க இயலாது; இருக்கவும் மாட்டோம்; இருக்கவில்லை.

இலங்கைத் தமிழர்படும் இன்னலை எடுத்து மக்கள் மன்றத்தில் விளக்கி, இந்த இழிநிலை ஏன் ஏற்பட்டது என்று சிந்தித்துப்பார்த்து இதனைத் துடைத்திட திராவிட முன்னேற்றக் கழகம் வழி கண்டிருக்கிறது.

விருத்தாசலம் மாநாட்டில் இதைப்பற்றியதொரு தீர்மானம் நிறைவேறியிருக்கிறது.

ஜூன் 22-ம் நாளை இலங்கைத் தமிழர் உரிமை நாள் ஆகக்கொண்டு பணிபுரியுமாறு பொதுச்செயலாளர் நாவலர் நெடுஞ்செழியன் அவர்கள் அறிவித்திருக்கின்றார்.

> "அந்த நாளை, இலங்கைத் தமிழர்களின் உரிமையைப் பாதுகாக்கும் நாளாக மதித்து, இங்கிருந்து இலங்கை சென்றிருக்கின்ற தமிழர்களும், அங்கு இருக்கின்ற தமிழர்களும் உரிமை பெறுகிற வகையிலே, அதற்கான காரண காரியங்களைஎடுத்துச்சொல்லிச்சிங்களவர்களின் வெறிப்போக்கைக் கண்டிக்கும் முறையில் 'இந்திய சர்க்கார் இதில் தலையிட்டு ஆவன செய்யவேண்டும்' என்று கோரித் தீர்மானங்கள் நிறைவேற்றியும், கருத்துக்களையும் விளக்கங்களையும் தந்தும், அந்த நாளை உணர்ச்சியூட்டும் நாளாகக் கொண்டாடவேண்டும்."

எனக் கேட்டுக்கொண்டிருப்பதற்கிணங்க, கழகத் தோழர்களும், ஆதரவாளர்களும் இந்த நற்பணியில் ஈடுபடுமாறு வேண்டிக்கொள்கிறோம்.

—OO—

இலங்கையில் தமிழர்படும்பாடு!

'பாரதம்' துண்டாடப்பட்ட போது பாகிஸ்தானிலிருந்து அகதிகள் வெளியேறி அங்கு மிங்குமாக அலைந்த சோகச் சம்பவங்கள் இன்னும் மனதைவிட்டகலவில்லை. அதேபோன்ற காட்சிகளை இப்போது இலங்கையிலும் காணக்கூடிய நிலையேற்பட்டுவிட்டது. நாடெங்கும் கொழுந்துவிட்டெரியும் இனவெறித் தீயினாற் பாதிக்கப்பட்ட தென்னிலங்கை வாழ் தமிழ் மக்கள் தம் மூட்டை முடிச்சுக்களுடன் வடக்கு நோக்கி இடம்பெயரத் தொடங்கிவிட்டார்கள். தென்னிலங்கையிலேயே பிறந்து வளர்ந்து அங்கேயே தம் வாழ்க்கையை நடத்திவந்த குடும்பங்கள் அநேகம். வர்த்தகத்திலும் மற்றும் உத்தியோக முயற்சிகளிலும் ஈடுபட்டிருக்கும் தமிழ் மக்களை இலங்கையின் எந்த மூலையிலும் காணலாம். அவர்கள் இன்று நிர்க்கதியான நிலையில் செய்வதின்ன தென்றறியாது திகைப்புக்குள்ளாகியிருக்கின்றனர்.

சிலர் இப்போது எண்ணுவது போல இன்னும் நாடு துண்டாடப்படவில்லை. சிங்கள வல்லாட்சிதானும் அமைக்கப்படவில்லை. ஆயினும் தென்னிலங்கையை விட்டுத் தமிழரை வெளியேறிவிடுமாறு பகிரங்கமாக வற்புறுத்தும் அடாதுடித்தனங்கள் மட்டும் நடந்துவருகின்றன. இவற்றையெல்லாம் அரசாங்கம் கண்மூடி மௌனியாகப் பார்த்துக்கொண்டிருக்கிறது. வெறித்தனங்களினால் பீதியடைந்தவர்கள் தம் நிலபுலங்களையும் மற்றும் உடைமைகளையும் கேட்ட விலைக்குக் கொடுத்துவிட்டுக் குடிபெயரக்கூடிய சூழ்நிலை இப்போது உருவாகிவிட்டது.

சிங்களப் பகுதிகளிலிருந்து வெளியேறி யாழ்ப்பாணம் செல்லும் குடும்பங்களைத் தினமும் கொழும்பிற் காணக்கூடிய நிலை ஏற்பட்டிருப்பது பெரிதும் வேதனைப் படக்கூடிய காரியமாகும். வெளியிடங்களில் மட்டுமென்ன, கொழும்புப்பகுதியிலேகூட இப்போது தமிழ் வர்த்தகர்கள் பலர் தம் வியாபார நிலையங்களை மூடுவதற்கு முன்வந்துவிட்டார்கள்.

அடிக்கடி நிகழும்காடைத்தனங்களுக்கஞ்சி அவர்கள் எத்தனை நாட்கள்தான் வியாபார நிலையங்களை மூடிவைத்திருக்க முடியும். நித்திய பீதியிலும் பார்க்க ஒரேயடியாக மூடிவிட்டுப் போய்விடுவதுதான் நல்லதென்று அவர்கள் முடிவு செய்துவிட்டார்கள். சிங்களம்மட்டும் அரசாளும் மொழியாக ஏற்றுக்கொண்டதிலிருந்து, இந்நாட்டிலே தமிழனுடைய நிலை சீர்கெட்டு வருகிறது. அரசியலிலும் சரி, பொது வாழ்விலும் சரி அவன் அவமதிக்கப்பட்டும், உரிமைகள் இழந்தும் கீழ் நிலைக்குத் தள்ளப்பட்டு வருகிறான். தமிழ்—சிங்களம் என்ற வகுப்புவாதக் கோட்டைகள் பலப்பட்ட பிறகு தமிழ்ப் பிரதேசங்கள் பொருளா தார அபிவிருத்திகளின்றிப் புறக் கணிக்கப்படுகின்றன. சிங்களம் மட்டும் என்ற சட்டம் இயற்றப்பட்டதிலிருந்து தமிழன் இந்நாட்டில் இரண்டாந்தரக் குடியாக்கப்பட்டிருக்கிறான்.

தமிழ் உரிமை காக்க நேரடி போராட்டத்தில் இறங்கிய பிறகு நிலைமை மேலும் குழப்பமடை கிறது. சிங்கள வகுப்புவாதிகளின் கை ஓங்கிவிட்டதன் காரணமா வெளியூர்களில் தமிழர் படு அவஸ்தை கொஞ்சமல்ல. விய பார — தொழில் துறைகளி அவர்கள் அனுபவித்து வந் சலுகைகள் பறந்துவிட்டன இன்று தமிழர்கள் வெளியூர்களி அச்சமும் துன்பமுமே துணையா வாழ்கின்றார்கள். அரசாங்கத்தி உதவியை எதிர்பார்க்கும் கால மலையேறிவிட்டது. அமைச்சர்ம தமிழனுடைய மனம் புண்படு படியாக மேடைகளில் கீழ்த் மாகப் பேசி வருகிறார்கள்.

—ஈழகேசரி

கழகத்தின் வளர்ச்சி குறித்து பொறுமையும், அச்சமும், வெறுப்புமடைந்துள்ள அரசியலார், அடக்குமுறைகளைக் கையாண்டு பார்க்கும் கட்டத்தை அடைந்திருப்பதை இச்செயற்குழு கவனித்து, இப்பேர்ப்பட்ட ஆத்திரச் செயல்களினால், மக்களின் நம்பிக்கையினாலும், ஆதரவினாலும் வளர்ச்சியடையும் கழகத்தை ஒடுக்கிவிட முடியாது என்று தெரிவித்துக்கொள்கிறது.

ஏழைஎளியவரின் ஆதரவைக் கழகம் பெரிதும் பெற்றிருப்பதைக் கண்டு சினம் கொண்ட ஆளும் கட்சியினர், —அடக்குமுறைகளை குறிப்பாக அவர்கள்மீது திருப்புவதை நாணயமற்றதாகும் என்று கருதி, மேலும் ஆட்சியாளரின் வன்செயல்களை மறைக்கும் முயற்சியில் வழக்குகளைச் சுமத்தி வசதியில்லாதவர்களை வாட்டுவது கேவலமான செயல் என்று இச்செயற்குழு கருதுகிறது,

கண்ணியமான முறையிலும், அமைதியான வகையிலும் அரசியல் போராட்டங்களை நடத்தும் கழகத்தை இழிவுபடுத்துவதற்கென்றே செயல்படும் ஆட்சியாளருக்கு, எப்பேர்ப்பட்ட தூண்டுதலையும் தாங்கி, கட்டுப்பாட்டையோ, கடமையையோ, கட்சித் தோழர்கள் கைவிட மாட்டார்கள் என்று தெரிவித்துக் கொண்டு, ஜனநாயக உரிமைகளைப் பாதுகாத்து ஏகாதிபத்திய சர்வாதிகாரப் போக்கை எதிர்க்க, கழகம் என்றும்போல் இன்றும் முன்னணியில் இருக்கும் என்றும் இச்செயற்குழு தீர்மானிக்கிறது.

சென்னை 6—6—58

தி. மு. க. செயற்குழு.

ஊமைப்பெண்

மூலம் : டாகூர் ★ தமிழில்: அன்பு

அவளுக்கு அவள் பெற்றோர்கள் சுபாஷினி (நன்கு பேசக்கூடியவள்) என்று பெயரிட்டதனால் தானோ என்னவோ பிறந்தது முதல் ஊமையாகவே இருந்தாள்.

ஊமைப்பெண் என்றால் மட்டும் என்ன, அவளை இந்தச் சமுகம் இப்படியா மதிபபது? பாவம், அவள் எதிரிலேயே அவள் 'துரதிருஷ்ட'த்தைப் பற்றிப் பலவாறாகப பேசிவந்தார்கள். பெற்ற அன்னை கூட அவளை வெறுத்தாள். சுபா இருப்பது பெற்றோர்களுக்கு ஒரு பெரும் பாரமாக இருந்தது. சுபாவின் மூத்த சகோதரிகள் இருவரும் முன்னரே மணமானவர்கள். ஆகவே குடும்பத்தின் கவலைகளுக்கெல்லாம காரணமாகச் சுபா விளங்கி வந்தாள். பெற்றோரின் கவலையெல்லாம் சுபாவுக்கு — அந்த ஊமைப பெண்ணுக்கு—வயது ஆகிக்கொண்டே வருவதைபபற்றித்தான்.

சுபாவுக்கு வாய்தான் ஊமையாகி விட்டது என்றால், கண்கள் கூடவா ஒளியிழந்துவிட்டன? அல்ல, அல்ல! எல்லோருக்கும் நா பேசும்; அவளுக்கோ காது வரை நீண்ட கரிய புருவங்களினூடே இருந்துகொண்டு இருநீலக் கருவிழிகள் பேசும்! நா பல சொல்லி விளங்கவைப்பதை அவளது கருவிழி ஒரே பார்வையில் விளங்கவைத்துவிடும்! அவள் பேசவேண்டுமென எண்ணினால் அவளது கண்கள் மொழியை உமிழும். உதடுகள் அசையும— ஒலியில்லாமல்! அவளுடைய ஒரு பார்வையில் எவ்வளவோ கருத்துகள் தொனிக்கும்!

இயற்கைதான் அவளைப் பெரும் அளவுக்கு வஞ்சித்து விட்டது என்றாலும், அவளுக்கு இயற்கையின் மீது எந்தவித வெறுப்பும் கிடையாது. மாறாக, பேசும் மாந்தரைவிட, பேசா அப்பேதைப் பெண் இயற்கையைத்தான் தன் அன்னையாக மதித்துவந்தாள். அவள் இல்லத்திற்கு எதிரே கதிரவனின் பொன்னிறக் கிரணங்களால் தங்கத் தகடாக்கப்பட்டுச் சலசலத்து ஓடிக்கொண்டிருக்கும் சிற்றாறு—அதையடுத்த வெண்ணிற மணற்றிட்டு—பசுமை உமிழும் தழைத்த மரங்கள் — வீசுகின்ற மெல்லிய பூங்காற்றுத் தரும் சோலைகள்—இவைகளெல்லாம் அத்திக்கற்றவளின தேற்றரவாளர்கள்!

பேசும் மனிதர்கள் யாவரும் அப்பேசாப் பெண்ணிடம் பேசுவது கிடையாது. அவர்கள் அவளை அன்புடன் நோக்கினால் போதாதா? அது கூடக் கிடையாதே! அவள் வீட்டில் வளர்ந்த ஐந்தறிவு படைத்த கொட்டில் மாடுகள் அவளைப புரிந்துகொண்ட அளவுக்கு ஆறறிவு படைத்த வீட்டு மனிதர்கள் புரிந்துகொள்ளவில்லை.

சுபா, இவ்வாறு தான் வெறுக்கப்பட்டதை உணராமலில்லை. நன்கு உணர்ந்திருந்தாள். தான் இவ்வாறு பிறபபு முதலே ஊமையாக இருப்பதறகாக வருந்துவாள். அவவாறு வருந்தும் போதெல்லாம் அவளுக்கு இயற்கைதான் அடைக்கலம் அளித்துவந்தது சுழன்றோடும் சிற்றாறிடமும், தழைத்த தருக்களிடமும் தன் உள்ளக் குமுறல்களை முகத்தோற்றத்தால் வெளிப்படுத்திக் கண்ணீர் வடித்து நிற்பாள். பாவம்! அவைகள்தான் என்ன செய்யும்! அவளைப்போல அவையும் "ஊமை"கள்தானே!

இவ்வாறு அவள் கன்னி வாழ்க்கையிலேயே இன்னல்கள் பலவும் அனுபவித்துக்கொண்டிருக்கும் போதுதான் அவளுக்கு ஒரு நண்பன் கிடைத்தான்! ஊரால் 'சோம்பேரி' என்று சுலபத்தில் பட்டம் சூட்டப்பட்டவன்! அவளைப்போலவே தாய் தந்தையர்களால் வெறுத்தொதுக்கப் பட்டவன்! பெயர் பிரதாப். மீன் பிடிப்பது அவன் தேர்ந்தெடுத்துக் கொண்ட ஒரு பொழுதுபோக்குத் தொழில்.

ஊராரின் கண்ணுக்கு 'உதவாக்கரை'யாகக் காணபபட்ட அவன் சுபாவின் கண்களுக்கு ஒழுங்கானவனாகத் தென்பட்டான். இருவரது பொழுதுபோக்கு இடமும் ஒன்றல்லவா, அதனால் நட்பும் மிக வேகமாக வளர்ந்தது; 'அன்பே' 'அமுதே' என்பன போன்ற காதலர்களின் வழக்கமான சொற்களாலல்ல! பேச முடியாதவனானான்! கண்ணால் மொழி பேசினர்; கருத்தால் ஒருமித்தனர்! உள்ளதின ஆழத்தில் தோன்றியெழுந்த அன்பை வடித்தெடுத்துக் கனிவொழுகும் கண்களால் பரிமாறிக்கொண்ட காதல் அவர்களது காதல்!

விதையைச் செடியாக்கிய இயறகை, மொட்டை மலராக்கிய இயற்கை, காயைக் கனியாக்கிய இயற்கை, சுபாவையும் வயது வந்தவளாக்கியது. இதற்கு முன்னரே அவளைப் பெரும்பாரமாக்

கருதிய சுபாவின் பெற்றோர்களுக்கு அவள் திருமண வயது வந்தது பெரும் மனக்கொதிப்பைக் கொடுத்தது.

ஊரார் மூட்டிய சனாதனத் தீ அவர்கள் மனதில் கொழுந்து விட்டு எரியத்தொடங்கியது. சுபாவுக்கு இன்னும் சாதி முறைப்படி திருமணம் ஆகாததற்கு ஊரார்தான் மிகவும் அக்கறைகொண்டவர்கள் போலானார்கள்: "பெண்ணோ ஊமை—வயதோ திருமணப் பருவம்--பெற்றோர்களோ இதைப் பற்றி எண்ணிப் பார்க்காதவர்களாக இருக்கிறார்கள்--அடுக்குமோ இது குல முறைக்கு?—கிடைக்குமோ இவர்களுக்கு புண்ணியம்?—அடைவரோ இவர்கள் இறைவன் சன்னிதானம்?" வெறும் வாயை மென்றவர்களுக்கு அவல் கிடைத்தாற்போன்று ஊரார்க்குப் பேசுவதற்குப் பொருள் கிடைத்தது.

சுபாவின் தந்தைக்கு ஊராரின் கேலியும் எள்ளலும் நிறைந்த பேச்சு தீராத மனத்துயரைக் கொடுத்தது. சுபா ஒரு ஊமைப் பெண்—அதனால் வாழ்வில் துயர் அடையப்போவது அவள்—அதனால் வருந்தவேண்டியவர்கள் அவளது பெற்றோர். ஆனால் இவ்விஷயத்தில் ஊரார்தான் அதிக 'முயற்சி' எடுத்தவர்களானார்கள். சுபாவின் தந்தையைச் சாடை மாடையாகக் கேலிபுரியத் தொடங்கிய அவர் குலத்தவர்கள் பின் எச்சரிக்கையும் தரத் தொடங்கினார்கள்! வயதுவந்த பெண்ணை இதுபோல் குல முறைப்படி திருமணமாகாமல் வைத்திருப்பது குல முறைக்கே ஒவ்வாதது. ஆகவே என்று தீர்மானத்தைப் போட்டு சாதியை விட்டு நீக்கிவிடுவோம் என்ற பயமுறுத்தலையும் தந்தனர்.

"ஐயோ! சாதியை விட்டு நீக்கிவிட்டால்...! பாபம்! அதனினும் பெரும் பாபம் வாழ்வில் பெறக்கூடியது வேறென்ன?" என்ற பெரும் அதிர்ச்சிக்குள்ளானார்கள் பெற்றோர்கள்.

தன் பெண்ணுக்கு மணமகன் தேடவேண்டுமென்றால் குடும்பம் கல்கத்தாவுக்குச் சென்றால்தான் முடியும் என்ற முடிவுக்கு வந்தார் சுபாவின் தந்தை. குடும்பத்தினர் கல்கத்தாவுக்குப் புறப்பட ஆயத்தமாயினர். சுபா எல்லாவற்றையும் புரிந்துகொண்டாள். துயரம்! பெருந்துயரம்! யாரிடம் புகலடைவாள் தன் துயர் நீங்க? சுபாவின் எண்ணத்தை ஏற்கத் தயாராயில்லை அவள் பெற்றோர்கள். அவர்கள் எண்ணமெல்லாம் சுபாவுக்குத் திருமணம் நடந்தேறவேண்டும்; ஏனெனில் அப்போதுதான் அவர்கள் சாதிப்பெருமை காப்பாற்றப்படும்! புண்ணியம் அவர்களுக்குக் கிட்டும்! இறைவன் தன் திருவடி நிழலில் அவர்களை ஏற்றுக் கொள்வான்! இவ்வளவும் அவர்கள் இறப்பிற்குப் பிறகு!

குடும்பம் கல்கத்தாவுக்குப் புறப்பட்டது. பேசும் மனிதர்களிடமிருந்தும் பேசா இயற்கைக் காட்சிகளிடமிருந்தும் அந்த ஊமைப் பெண் விடைபெற்றுக்கொண்டாள். கடைசியில்...! பிரதாப்! பிரிய விரும்பா அவனிடமிருந்து பிரிய விடைகேட்டாள். அவனும் கண்ணீர்ப் படலம் கண்களைக் கப்பக் கடைசி விடைகொடுத்தான்.

சுபாவின் தந்தை கல்கத்தாவில் மாப்பிள்ளை வேட்டையில் ஈடுபடலானார். அவர்கள் கல்கத்தா வந்ததன் காரணமே தங்கள் பெண் ஊமை என்பதை மறைப்பதற்குத்தான்! அவர்கள் இருந்தது சிற்றூராகையால் அங்கு அவள் ஊமை என்பது சுலபத்தில் யாவருக்கும் தெரிந்ததால் அவளை மணக்க அவள் குலத்தவர்கள் யாவரும் தயாராயில்லை. எனவே கல்கத்தா வந்தனர். அம்மாபெரும் நகரத்தில் அவர்கள் செய்த தந்திரம் எளிதில் வெற்றியைக் கொடுத்தது!

கடைசியாக ஒருநாள் மாப்பிள்ளை ஒருவர் பெண் தேர்வு நடத்துவதற்காக வந்தார். சுபா அலங்கரிக்கப்பட்டுக் கொண்டு போய் நிறுத்தப்பட்டாள். சுபாவின் பெற்றோர்களின் மனதில் பயங்கர அமைதி நிலவியது! மாப்பிள்ளை பெண்ணை மேலும் கீழுமாகப் பார்த்து தேர்வின் முடிவை வெளியிட்டார்: "பெண் பரவாயில்லை"! பெண்ணின் 'அமைதி'யைக் கண்டு மிகவும் மெச்சினார்!

சுபாவின் பெற்றோர்களுக்கு அப்போதிருந்ததெல்லாம் தங்கள் பெண் திருமணமாகும் வரை, ஊமை அல்ல என்று வெளியாருக்குத் தெரியவேண்டுமென்பது தான். அதற்குப் பிறகு அவள் ஊமை என்பது தெரிந்துதானே தீரும். அதற்குப்பின அவள் வாழ்க்கை என்ன ஆகும் என்பதைப்பற்றியெல்லாம் கிஞ்சிற்றும் கவலைப்படவில்லை. தங்கள் மகளின் கழுத்தில் குலமுறைப்படி ஒரு தாலி விழவேண்டும்! அவ்வளவுதான்! அப்போதுதான் தங்களுக்குச் சொர்க்கம் கிட்டும் என்று எண்ணினர். அதற்குப் பின் அந்த ஊமைப் பெண்ணின் கதி......? இவ்வினாக்குறியே அவர்கள் மனதில் எழவில்லை!

சுபாவுக்குத் திருமணம் நடந்தேறியது! ஒரு சில நாட்களில் சுபாவை அவள் பெற்றோர் மணமகன் வீட்டில் கொண்டு போய் விட்டனர்—திரும்பினர். சுபா ஒரு ஊமைப் பெண்ணென்பது மணமகன் முதல் சுற்றத்தார் வரை எல்லோர்க்கும் அம்பலமாகியது! ஆகவே சுபாவின் வாழ்க்கை அதற்குப் பிறகு...!

ஆனால் அதைப்பற்றியெல்லாம் அவளது பெற்றோர்கள் கவலைப்பட்டதாகத் தெரியவில்லை! பெரும் பாரமொன்று தலையினின்றும் கழிந்ததாகவே கருதினார்கள். ஊராரின் கேலிப் பேச்சினின்றும் பயமுறுத்தலினின்றும் தப்பினார்கள்! குல ஆசாரம் காப்பாற்றப்பட்டது என்று எண்ணினார்கள்! இறப்பிற்குப்பின்பு புண்ணியம் கிடைக்கும் என நம்பினார்கள்! இறைவனை அடைவோம் எனக் கருதினார்கள்!

ஆனால்...! சுபா! அவள் கண்களினின்றும் கடும்புனல் ஒன்று தோன்றியது! தோன்றியது கடைசிவரை மறையவே இல்லை! அவள் ஓர் ஊமை என்று கணவனுக்கும் மற்றோருக்கும் தெரிந்த மறு வினாடி முதல் அவளது வாழ்க்கையில் பெரும் சூறாவளி தோன்றியது! அப்பேய்க்காற்று எழுப்பிய மணல் மேடு அவளை மூடி மறைத்தது!

★

மயிலைக் கண்டு மாச்சரியம் கொள்ளும் வான்கோழியும், புலியைக் கண்டு பொறாமைகொள்ளும் வரிக்குதிரையும் என்றும் தன் நிலையிலிருந்து உயரமுடியாது.

—ஷிலர்.

வாழ்க்கையிலே தவறிய எழுத்துலக வேந்தர்கள்!

[கா. வேழவேந்தன்]

எழுதுகோல் பிடித்து வையகத்தைத் திருத்த முனைந்த எழுத்துலகச் சிற்பிகளில் சிலர் தங்கள் வாழ்க்கையிலேயே தவறு செய்திருக்கிறார்கள்!

மாணவனின் எதிரிலேயே ஆசிரியன் தவறி நடப்பதும், தனயனின் எதிரிலேயே தந்தை பண்பு கெட்டு நடப்பதும், மக்கட்கூட்டத்தின் மத்தியிலேயே மக்கள் தலைவன் ஒழுக்கங்கெட்டு நடப்பதும் எப்படி மாபெரும் குற்றங்களாகுமோ, அம்முறையில்தான் ஊரைத் திருத்த முனைந்த இந்த எழுத்தாளரும் பெருமக்கள் தங்கள் உள்ளத்தைத் திருத்திக்கொள்ளாதது தவறாகப்படுகிறது.

எனினும் நாங்கள் தவறு செய்யாவிட்டால் எங்கள் அனுபவங்களை உங்களுக்குக் கூறியிருக்க முடியாதே என்று சிலரும், நாங்களும் மனிதர்கள்தானே என்று சிலரும் காரணம் காட்டித் தப்பிக்க முனையலாம். எது எப்படி இருந்தாலும், சில எழுத்தாளர்களின் எழுத்துக் குவியல்கள் நமக்குச் சுவையூட்டுவனபோல வாழ்க்கைப் பாதைகளும் புதுவித சுவை தருவனவாக அமைகின்றன. சிலர் தாண்டி வந்த வாழ்வுச் சுழல்களை ஆழ்ந்து நோக்கும்போது 'இவர்களும் இப்படி இருந்தார்களா'? என்று ஆயாசப்படத் தோன்றுகிறது.

"சமுதாயத்தின் சட்டதிட்டங்களுக்கு மனிதன் அடங்கித்தான் நடக்கவேண்டும்; அப்போதுதான் அவன் மனிதன் என்றே சொல்லப்படுகிறான்" என்று தன் இனங்கள் முழுவதும் வற்புறுத்திச் சொன்ன அலெக்சாண்டர் மோஸ் ஒரு சமுதாய விரோதியாக இருந்தார்! அவர் பல்வேறு தடவை திருடித் திருடிச் சிறை சென்றவர். வாழ்க்கையிலே அவர் சந்தித்த துன்பங்கள் அவர் கைகளைக் கன்னம் வைக்கத் தூண்டின. திருடித் திருடிப் பழக்கப்பட்ட "அதே கைகள் எழுதிய "கௌண்ட் ஆப் மாண்டி கிரிஸ்டோ" போன்ற எழுத்தோவியங்கள்தான் உலகினரால் மறக்கப்படாத நிலைபெற்றுவிட்டன.

'போரும் சமாதானமும்' என்ற ஒப்பற்ற நாவலால் புகழின் உச்சிக்கு அழைத்துச் செல்லப்பட்டவர் லியோ டால்ஸ்டாய். எழுத்தாளர் மரபுக்கு மாறாக, பணக்காரராகவே பிறந்தவர் அவர். உலகெங்கும் சமதர்ம சமுதாயம் அமையவேண்டும் என்று தன் நூல்களில் கனவுகண்ட அந்த மேதை தன் வாலிப வயதில் ஆடாத ஆட்டமெல்லாம் ஆடினார். வேண்டிய அளவுக்குமேல் குடித்தார். இராக் கழகங்களில் தன்னை மறந்து, தன் கொள்கைகளை மறந்து காலங் கழித்தார். ஆனால் அவர் அப்படியே இருந்துவிடவில்லை. நல்லபல படைப்புகளை உலகுக்கு அளித்தார். என்றும் உயிரோடு வாழ்கின்ற அவருடைய எழுத்தோவியங்களும், பிற்கால அறவாழ்வும் அவரை மறக்கமுடியாத நிலைக்கு ஆக்கிவிட்டன.

லார்டு பைரனின் ஆங்கிலக் கவிதைகள் சுவையும் செறிவும் நிறைந்து கரணப்படுவன. அவருடைய கவிதைக் கனிகள் படிப்போரை மீண்டும் மீண்டும் தன்பால் இழுக்கத்தக்க காந்த சக்தி படைத்தவை என்று சொல்கிறார்கள். ஆனால் அவருடைய வாழ்க்கையை மேலிடையாகப் பார்த்தாலும் தூய்மை நிறைந்ததாகத் தெரியவில்லை.

கவிஞர்கள் எளிதில் உணர்ச்சிவயப்படுபவர்கள் என்றாலும், பைரனைப் போன்ற ஒரு விந்தைக் கவிஞரைக் காணமுடியாது. மங்கையரை மங்கையராகவே மதிக்கத் தவறியவர் அவர். அன்று இரவு வெளியே அலைந்துவிட்டு ஏதேதோ எண்ணங்கள் இதயத்திலே சுழல, தான் தங்கியிருந்த மாடி அறைக்குள் நுழைந்தார் பைரன். அப்போது வேலைக்காரி ஒருத்தி சுவைநீர் கொண்டுவந்தாள். அவளைக்கண்ட பைரன் கருத்திலே வேற்றுமை தோன்ற, அருகே அழைத்தார். அவள் அஞ்சினாள். "ஐயோ! ஆராயாமல் என்னைப் படுகுழியில் தள்ளிவிடாதீர்கள்!" என்று கெஞ்சினாள். ஆனால் பருவ உணர்ச்சியால் உந்தப்பட்ட பைரன் தன் கருத்தை நிறைவேற்றிக்கொள்ளத் தவறவில்லை.

சத்தான தத்துவங்களையும் உலகியல் உண்மைகளையும் கவிதை உருவிலே வடித்துத் தந்தார், பாரசீகத்தின் மாபெரும் கவிஞர் உமர்கையாம். அவருடைய எண்ணங்கள் மலையளவு உயர்ந்து காணப்பட்டாலும் உணர்ச்சிகள் மதுவையும் மங்கையையுமே பெரிதென மதித்துச் சுழன்று சுழன்று வந்ததாக அறிகிறோம்.

ஆப்ரகாம்லிங்கன் போன்றோர் மனைவியின் கையில் சிக்கித் துன்பம் அனுபவித்த நேரத்தில், ஆங்கில முன்னணி எழுத்தாளர்களில் ஒருவரான தாமஸ் கார்லைல் தன் மனைவியை மனைவியாகவே மதிக்க மறந்தார். அவர் விட்டரசி உண்மையிலேயே பண்புடையவளாக இருந்தும் அவர் தம்முடைய பிடிவாத குணத்தால் அவளுக்கு அடுக்கடுக்காகப் பல துன்பங்கள் விளைவித்தார். பெண்ணுரிமை பேசும் எழுத்தாளர் சமுதாயத்திலே ஒருவர்தான் கார்லைல் என்னும்போது, அவர் செய்த மாபெரும் தவறு நன்கு புலனாகிறது.

இதே முறையில் சீர்திருத்தக் கருத்துக்களை ஏட்டிலே தீட்டிக்காட்டிய பால்சாக், மாப்பசான் போன்ற எழுத்து மன்னர்களின் வாழ்க்கையிலும் தவறுகள் இருக்கத்தான் செய்கின்றன.

எனவே, இவர்களுடைய வாழ்வினை ஆழ்ந்து நோக்கும்போது, "என்னுடைய கருத்துக்களை—நூல்களை—ஆராய்ந்து பின்பற்று. ஆனால் என் வாழ்க்கையை அப்படியே நகல் செய்யாதே" என்று சொன்ன ஓர் அறிஞரின் வாதம் உயிர் பெறுகின்ற நிலையைக் காண்கிறோம்.

வாள் தந்த வாழ்வு

—[கோ. பி. கலிங்கன்]—

உலகில் நாகரிகத்தின் சிகரமாகத் திகழ்ந்த இடம், அழகிகளும் அறிஞர்களும் தோன்றிப் புகழ் பெற்ற இடம், ஆயிரமாயிரம் ஆண்டுகளாகப் பரணி பாடப் பட்ட, சரித்திரப் புகழ் வாய்ந்த அழகு நகரமான "பாரிஸி"ல்......, அன்றொருநாள்......!

மீண்டும் கலகக்காரர்களால் புரட்சி ஏற்படாதபடி நகரைக் காக்கப் பாதுகாப்புப் படைக்கு அரசாங்கம் ஆணை பிறப்பித்தவுடன், சேனைத் தலைவனுடன் படை புறப்பட்டது! தெருத்தெருவாக, இல்லமில்லமாகப் புகுந்து சோதனையிட்டுப் போர்க் கருவிகளைப் பறிமுதல் செய்தது அப் படை.

ஒரு பிரபுவின் இல்லத்தின் முன்பு......

"என்ன வீரா! இது யாருடைய இல்லம்?" என்று சிறிது அதிகாரத் தோரணையில் கேட்டான் வைர நெஞ்சுடைய சேனைத் தலைவன்.

"ஐயா! கலகக்காரர்களால் கொல்லப்பட்ட ஒரு பிரபுவின் இல்லம்" என்று பணிவுடன் விடையிறுத்தான் விபரமறிந்த வீரன்.

"சரி, சீக்கிரமாகச் சோதனையிட்டு வாருங்கள்" என்று தன் குதிரையைத் தட்டிவிட்டான் சேனைத் தலைவன். அவனைத் தொடர்ந்து சில குதிரைகள் சென்றன முகாமை நோக்கி.

குதிரைகளின் குளம்பின் ஒலி குறையக் குறைய...வீட்டின் உள்ளிருந்து ஓர் அவலக் குரல் வெளி வந்தது.

"ஐயா, எப்பொருள் வேண்டினும் எடுத்துச் செல்லுங்கள், ஆனால் என் கணவரின் நினைவாக நான் உயிரெனப் பாதுகாக்கும் இந்த வீரவாளை மட்டும்கொடுத்து விடுங்கள்" என்று கணவனை இழந்த காரிகையொருத்தி கண்களில் நீர் அருவியெனப் பாயக் கெஞ்சினாள்!

"அம்மா! எங்களால் அது முடியாது! இது எம் தலைவருக்குத் தெரிந்தால் எங்களுக்கு வேலையே போய்விடும். ஆகையால் வேண்டுமாயின் அவரிடம்வந்து பெற்றுக் கொள்ளுங்கள்" என்று வாளைப் பிடுங்கிக்கொண்டு, அவள் மறுமொழிகூடக் கேளாது விரைந்து சென்றனர் மாவீரர்கள்.

துணைவனைப் பிரிந்த அம் மங்கை நல்லாள், அவர் வாளையும் பறிகொடுத்துவிட்டு ஆறாத் துயரில் அமர்ந்திருக்கையில்..., விளையாடிவிட்டுத் திரும்பிய அவள் அருந்தவப் புதல்வன், கள்ளங் கபடில்லாத பாலகன், தன் தாய் வருந்துவதைக் கண்டு காரணம் கேட்கலானான்.

செய்தியைக் கூறாது மழுப்பினாள் மாசற்ற தாய். ஆனால் குழவியுள்ளம் ஆறுதலடையாது, புண் படுவதைக்கண்டு நடந்த செய்தியைக் கூறினாள்.

'இளங்கன்று பயமறியாது' என்பதுபோல, வீராவேசத்துடன் தாய் தடுத்தும், 'எப்படியும் தன் தந்தையின் வாளைத் திரும்பப் பெற்று வருவேன்' என்று வெளியில் இளம்பிவிட்டான் மழலைச் சிறுவன்.

மாமிசமுண்டு, மதுவைப் பருகிக் கும்மாளமடித்துக்கொண்டிருந்தனர் வீரர்கள் முகாமில். அவர்களின் உல்லாசத்தைக் கலைத்தது வெளியிலிருந்து வந்த சிறுவனின் விம்மிய குரல்.

சேனைத் தலைவன் சிறுவனை அன்புடனழைத்து, இருக்கையிலமர்த்தி, உபசரித்து வந்த செய்தியைக் கனிவோடு கேட்டான்.

"சிறுவா! என்னை நாடி இவ்வளவு தூரம் நீ வந்த நோக்கம் யாது! உனக்கென்னவேண்டும்?" என்று இனிமை கலந்த குரலில் கேட்டான் படைத் தலைவன்.

"ஐயா! கணவனையிழந்த என் தாய்க்கு உறுதுணையாயிருந்தது என் தந்தையின் வீர வாள் ஒன்றே! அதை உமது சேனாவீரர்கள் பலவந்தமாகப் பறித்துக் கொண்டுவந்துவிட்டனர். அதைத் திரும்பப் பெற்று, என் தாயின் துயர் துடைக்கவே உம்மை நாடி வந்தேன். ஆகையால் தயைகூர்ந்து அதைத் திருப்பித்தாருங்கள்; அப்போதுதான் என் தாய்க்கு வாக்களித்ததை நான் நிறைவேற்றியவனாவேன்" என்று பணிவோடு, அஞ்சாது இன்மொழி சிந்தினான் சிறுவன்.

இளைஞனின் வீரப் பேச்சில் வியப்படைந்த படைத் தலைவன் வாளை அவனிடம் கொடுத்து, சிற்றுண்டி தந்துபசரித்து, வீரர்கள் துணைகொண்டு வீட்டிற்கு வழியனுப்பி...அவன வாளோடு நடந்து செல்லும் பின்னழகை ரசித்தபடியே வெகு நேரம் மெய் மறந்து நின்றான்.

ஓர் நாள்......

அம்மாது சிரோன்மணி, தன் மைந்தனுடன்...படைத் தலைவனை நாடிச் சென்றாள்.

அவள் நடந்துவரும் அழகை ரசித்த தலைவன் அச்சிறுவனின் தாய்தான் என உணர்ந்துகொண்டான். அவனைக் கண்ட அவள் யாது பேசுவதென அறியாது பூங்கொடியென நின்றாள். நீண்ட நேரம் வரை அவளின் விழியழகைப் பருகியவண்ணம் ஒன்றுமறியாது நின்றான் படைத் தலைவன்.

குவிந்த மொட்டு மலர்ந்தது! முத்துப் பற்கள் சிதறின! புன்

(11-ம் பக்கம் பார்க்க)

அலைகள்

மலர் மன்னன்

பணத்தை மனிதன்தான் தன் சௌகரியத்திற்காக உண்டாக்கினான். ஆனால் கடைசியில், தான் உண்டுபண்ணிய பணத்திற்கே அடிமையாகிவிட்டான். இன்று, பணம் ஒவ்வொருவனையும் பம்பரமாக ஆட்டிவைக்கிறது; பணத்தைப் பெறுவதற்காக எதையும் செய்யத் துணிந்தவனாக ஒவ்வொரு மனிதனும் இருக்கிறான். 'பணம் இருந்தால்தான் மதிக்கப்படுவோம்' என்று நினைத்து ஒவ்வொருவனும் பணத்தைத் தேடித் திரிகிறான். பணம் இன்று அகில உலகத்தையும் ஆட்டிப்படைக்கும் சர்வாதிகாரியாக இருக்கிறது. பணத்தைக் குறை கூறுவதால் சினமடைகின்ற பொருளாதார வல்லுனர்கள், ருஷ்யப் பெரியார் டால்ஸ்டாயின் 'நாம் இனி செய்ய வேண்டியன யாவை?' என்ற நூலின் கருத்துக்களை நினைத்துப் பார்த்துக்கொள்ளட்டும்.

பணம்தான் செல்வம் என்று கருதப்படுகிறது. உண்மையில் பணமல்ல, செல்வம். நல்ல சமுதாயம் சமைக்க வேண்டும் என்ற ஆசையினால் தன்னந்தனியனாகப் புறப்பட்டிருக்கிற வினோபா சொல்வதுபோல, நிலத்திலிருந்து கிடைக்கும் தானியங்களும், காய்கனிகளும்தான் உண்மையான செல்வங்கள். இயந்திரத்தால் அச்சிடப்படுகின்ற நாணயங்களும் நோட்டுகளுமா, செல்வமாக முடியும்? பணத்தைப் புசித்தால் பசியடங்குமா? மன நிறைவு கிடைக்குமா? காடு கழனிகளைக் காணும் பொழுது உண்டாகும் குளுமை, பணக் குவியலைக் காணும்போது உண்டாகுமா? மனத்தைக் கெட்ட வழியில் செலுத்தத் துணை செய்யும் பேராசையல்லவா, உண்டாகும்?

'அமெரிக்க மக்களுக்கு ஒரு செய்தி தாருங்கள்' என்று அமெரிக்கப் பத்திரிகை நிருபர் ஒருவர் வினவிய பொழுது நம்மிடையே ஒளிவிளக்காகத் திகழ்ந்த காந்தியடிகள் கொடுத்த செய்தியை ஒவ்வொருவரும் நினைவில் வையுங்கள்.

'உங்கள் நாட்டில் அரியாசனத்தில் அமர்ந்திருக்கும் பணம் என்கிற சாத்தானைக் கீழே இறக்கிவிட்டு, ஏழையான கடவுளை ஏற்றிவையுங்கள். அமெரிக்கா அப்போது பெரிய காரியங்களைச் சாதிக்க முடியும். ஆனால் சாத்தானை வழிபட்டு வந்தால் எதிர்காலத்தில் இழிவான நிலையே ஏற்படும். சாத்தான் இதுவரை எவருக்கும் நண்பனாக இருந்ததில்லை. எதிர்காலத்திலுங்கூட அவன் ஏய்க்கின்ற நண்பனாகவே இருப்பான்' என்று அவர் மக்களுடைய முன்னேற்றத்தையும் நன்மையையும் மட்டுமே நினைத்துக்கொண்டிருந்த அந்த முதியவர், அமெரிக்கருக்கு மட்டுமே' சொல்லவில்லை. அமெரிக்கருக்குச் சொல்வதைப்போல் உலக மக்கள் அனைவருக்குமேதான் சொல்லிவிட்டுப் போனார்.

ஒருவரை வஞ்சித்து மற்றொருவரை வாழ வைக்கும் கள்ள நெஞ்சம் நிலத்திற்கு இல்லை. இந்த முதல் — அமைப்பு, மனிதனால்— சுயநலமே உருவான மனிதனால் தான்—அமுலாக்கப்பட்டது.

"எந்த மனிதன் முதன்முதலாக ஒரு துண்டு நிலத்தைச் சுற்றி நான்கு பக்கமும் வேலியடைத்துவிட்டு, 'இது என்னுடைய நிலம்; இது எனக்குச் சொந்தமானது' என்றானோ, அவன்தான் தனிச்சொத்துரிமைக்கு அடித்தளமிட்டவன். அப்போதே அவன் பிறனொருவனால் தடுக்கப்பட்டிருந்தால், இந்த உலகத்தில் எத்தனை குற்றங்கள், போர்கள், துன்பங்கள் நிகழாமல் இருந்திருக்கும்?" என்று சிந்தனையாளன் ரூஸ்ஸோ மனித இனத்தை நோக்கி வினவுவதைக்கேட்டு வெட்கப்படுவோம். இனி வரப்போகும் சமுதாயத்திலாவது இந்த முறை இல்லாத வண்ணம் செய்வோம். நிலம் எல்லோருக்கும், சொந்தமானதாக இருக்கட்டும். எல்லோருடைய நன்மைக்காகவும் எல்லோரும் உழைக்கட்டும்.

'நான்' 'எனது 'எனக்கு', என்பதெல்லாம் இந்தத் தலைமுறையோடு கல்லறைக்குப போகட்டும். நாளைய சமுதாயத்தினர் 'நாம்' 'நமது' 'நமக்கு' என்ற மனப்பான்மையுடையவர்களாக இருக்கட்டும்.

'நமக்குள்ளே பேதமில்லை; நாமனைவரும் ஒரு தாய் வயிற்றுப் பிள்ளைகள்' என்ற நற்கொள்கை வாயளவில் நின்றுவிடாமல் இனிமேல் அமுலுக்கும் வரட்டும். ஒருவருக்கொருவர் பகைத்துக் கொள்ளாமல் எல்லோரும் ஒன்றாக இணைந்து வாழும் பழக்கம் ஏற்படும்.

பொறாமை என்ற பேய்த்தனம் மனித இனத்தைவிட்டே அகல வேண்டுமானால், உயர்வு தாழ்வு முதலில் அகன்றாக வேண்டும். எனவே சமுதாயத்தினர்கள் எல்லோருமே சமத்துவத்தைக் கடைப்பிடிக்கட்டும்.

சமுதாயத்தின் சிறிய உருவம் தான் ஒரு குடும்பம். 'குடும்பம்' என்ற பதத்திற்கு 'சிறிதாக்கப் பட்ட சமுதாயம்' என்பதுதான் சரியான விளக்கமாகும்.

குடும்பம் இல்லாதவனுடைய வாழ்க்கை எப்படி முழுமையடையாத வாழ்க்கையாக இருக்கிறதோ அதேபோலத்தான் சமுதாய அமைப்பை ஏற்படுத்திக்கொள்ளாமல் தனித்தனியாக வாழ்கிறவர்களுடைய வாழ்க்கையும் இருக்கிறது.

ஒரு குடும்பத்தில் ஆணுக்கு எவ்வளவு உரிமை வழங்கப்பட்டிருக்கிறதோ, அதே அளவுக்குப் பெண்ணுக்கும் வழங்கப்படவேண்டும். இன்றைய குடும்பங்களில் பெண்களிடம் எந்த அளவுக்குக் கடமைகள் ஒப்படைக்கப்பட்டிருக்கின்றனவோ, அந்த அளவுக்கு உரிமைகள் அளிக்கப்படவில்லை. கடமைகளைச்செய்யும் பொறுப்பை ஏற்றுக்கொண்டிருப்பவர்களுக்கு உரிமைகளும் வழங்குவதுதான் நியாயமானதாகும்.

வெகுகாலமாகவே ஆண்கள் தங்களைப் பெண்களைவிட உயர்ந்தவர்களாகக் கருதிக்கொண்டு வந்திருக்கிறார்கள். அப்படி அவர்கள் எண்ணி வருவதற்கு எந்தவிதமான ஆதாரமோ, காரணமோ, இருப்பதாகத் தெரியவில்லை. 'பெண்களைக்காட்டிலும் உயர்ந்தவர்கள்' என்று சொல்லிக்கொள்ளும்படியாக, பெண்களிடம் இல்லாத எந்த உயர்ந்த அம்சமும் ஆண்களிடம் இல்லை. எனவே, பெண்களைவிட உயர்ந்தவர்களாகத் தங்களை இனிமேலும் ஆண்கள் கருதிக்கொள்வார்களேயானால்அதைவிடப் பைத்தியக்காரத்தனம் வேறில்லை.

புதிய இத்தாலியை உருவாக்க அரும்பாடுபட்டவனான மாஜினி, 'முதன் முதலில் ஆண் படைக்கப்பட்டான். அவன் பொருட்டு பெண்ணானவள் பிற்பாடு படைக்கப்பட்டாள்' என்ற மதவாதத்தை மறுக்கிறான். 'மனித இனம் படைக்கப்பட்டது. தன் இனம் அழிந்துபோய் விடாமலிருக்க மனித உயிர்ஆணாகவும், பெண்ணாகவும் பரிணமித்தது' என்ற கொள்கையினையே வருங்காலத்தவர்கள் ஏற்றுக்கொள்ளவேண்டுமென்று விரும்பினான். அவன், அந்த மகானான மாஜினி, எந்தக் கொள்கையை வருங்காலத்தவர்கள் கடைப்பிடிக்க வேண்டுமென விரும்பினானோ, அந்தக் கொள்கையை — ஆணும் பெண்ணும் சரிசமமானவர்கள் என்பதை—நம் சந்ததியார்கள் கடைப்பிடிக்க, நாம் இப்போதிருந்தே ஏற்பாடுகள் செய்வோம்.

உயிருக்கு எப்படி உடலோ, அப்படிச் சமுதாயத்திற்குத் தேசம். உயிரின் இயக்கத்திற்கு ஏற்றவாறுதான் உடல் இயங்கும். உயிரின் தன்மையைப் பொறுத்துத்தான் உடல் மதிப்பிடப்படும். அதேபோல் சமுதாயத்தின் இயக்கத்தைப் பொறுத்துத்தான், தேசம்மதிப்பிடப்படும். நம்முடைய சமுதாயம் ஒழுக்கங்கெட்ட காட்டுமிராண்டிகளின் மந்தையாகக் காட்சியளிக்குமேயானால்,நம்தேசம் ஏளனப்படுத்தப்படும். நம்நாடு கட்டுப்பாடுடைய சமுதாயத்தைப் பெற்றிருக்குமேயானால் நம்முடைய நாடும் மதிக்கப்படும். எனவே நமது சமுதாயத்தைச் சீராக்குவதன் மூலம் நம்முடைய தேசத்திற்கு நாம் கௌரவத்தைத் தேடிக்கொடுப்போம்— சீர்குலைந்த சமுதாயத்தினைப் பெற்ற நாட்டிற்கும், உயிரை இழந்துவிட்ட உடலுக்குமிடையே எந்தவிதமான வித்தியாசமுமில்லை என்பதை உணருவோம்.

உடம்பில் கரங்கள் மேலானவைகளாகவோ, கால்கள் தாழ்ந்தவைகளாகவோ எண்ணப்படுவதில்லை. தரையைத் தொட்டுக்கொண்டிருப்பதன் காரணமாக அடிப்பாதங்கள் இகழப்படுகின்றனவா? உடம்பை நிலத்தில் பரவச்செய்கின்றஅவைகளைத் தாழ்வாக நினைப்போமேயானால்அது எவ்வளவு பைத்தியக்காரத்தனம்!

பல்வேறு தொழில்களை உடலின் நன்மைக்காகச் செய்துவரும் உறுப்புக்களுள் உயர்வு தாழ்வு என்ற பேச்சுக்கிடமில்லை. அதே போலத்தான், சமுதாயத்தினுடைய நன்மையின் பொருட்டுப் பல்வேறுதொழில்களை மேற்கொள்ளுபவர்களுக்கிடையேயும் உயர்வு தாழ்வுகள் இருக்கலாகாது.

உடலில் எந்த உறுப்புக்கு இடையூறு உண்டானாலும், அது உடல் முழுவதையுமே பாதிப்பது போல் சமுதாயத்தின் எந்தவொரு பிரிவுக்குத் தொல்லை ஏற்பட்டாலும், அந்தத் தொல்லை சமுதாயம் முழுவதையுமே பாதிக்கும். அதனால்தான், 'ஒரு பகுதி மக்களைச் சேற்றிலும் சகதியிலும் நெளியும்படி விட்டுவைத்திருப்பது, சமுதாயம் முழுவதையுமே நாசமாக்கும்' என்ற அறிவுரை வழங்கப்பட்டது. இந்த உண்மை இதுவரை உணரப்படாமலேயே இருந்துவிட்டபடியால்தான், இந்தச் சமுதாயத்தில் எண்ணமுடியாத அளவிற்குக் குறைபாடுகள் நிறைந்திருக்கின்றன.

நாம் நம்மைச் சுதந்திரமானவர்களென்று நினைத்துக்கொண்டிருக்கிறோம்; இது எவ்வளவு பைத்தியக்காரத்தனம்! நாம் உண்மையில், அடிமைகள். நமக்கோ, நம் நாட்டிற்கோ நன்மைகள் செய்து கொள்ளும் உரிமை நமக்குத் தரப்படவில்லை. அப்படியிருக்கையில் நாம் எப்படிச் சுதந்திரமானவர்களாவோம்? நாம் ஒன்று திரண்டு புரட்சி செய்துவிடாமலிருப்பதற்காக, நம்மை ஆளுகிறவர்கள் 'நீங்களெல்லோரும் சுதந்திரக்குடி

திராவிட தேசிய உணர்ச்சி, தமிழ்நாடு, தவிர, ஆந்திர, கேரள, கருநாடக மாநிலங்களிலும் மெல்ல மெல்ல—ஆனால் உறுதியாக வளர்ந்து வருவதையும், வடநாட்டிலும் மேல்நாடுகளிலும் கூடநமது இயக்கம் குறித்து அறிவதற்கு ஏற்பட்டிருக்கும் ஆவலேயும் இச்செயற்குழு மகிழ்ச்சியுடன் கவனிப்பதுடன், ஆங்கிலத்திலும், பிற திராவிட மொழிகளிலும் கழகக் கொள்கைகளை விளக்கும் துண்டுப் பிரசுரங்களை வெளியிடுவதன் மூலமும், பிறவகையாலும் இயக்கக் கொள்கைகளை மேலும் பரப்புவதென இச்செயற்குழு தீர்மானிக்கிறது.

சென்னை 6—6—58

தி. மு. க செயற்குழு

கள்' என்று கூறி ஏமாற்றிக் கொண்டிருக்கிறார்கள். பெயரளவுக்கு மட்டுமே நாம் சுதந்திரக் குடிகள்.

நாம் ஒரு காலத்தில் கிரேக்கர்களைவிடச் சிறப்பாக வாழ்ந்தோம். நமக்கென்று தனியாக ஒரு நாடு இருந்தது. நம்மை நாமே ஆண்டு கொண்டு, நம்மையெல்லாம் தோற்றுவித்த இந்த நாட்டிற்கும் நாம் பெரும் புகழைச் சம்பாதித்துக்கொடுத்தோம். நடுவில் கொஞ்சம் அயர்ந்து போய்விட்டோம். வேற்றுக் கொள்கைக்கு இடங்கொடுத்து; கடைசியில் அதற்கே சரணடைந்துவிட்டோம். நம்முடைய அஜாக்கிரதையின் காரணமாக நாம் அடிமைப்படுத்தப்பட்டோம்.

இந்த மயக்கத்திலிருந்து நம்மை விடுவித்துக்கொள்ள விரைவில் முயற்சி எடுத்துக்கொள்வோம். இந்த மயக்கத்திலிருந்தபடியே நம்மால் நல்ல சமுதாயத்தைச் சமைக்க முடியுமென்று நாம் நம்புவோமானால், அது ஏளனத்திற்குரிய முட்டாள்தனமாகும்.

நமது முன்னோர்கள் நம்மை அடிபணிந்து கிடப்பதற்காக உருவாக்கவில்லை. நாம், நம்மை ஆளவரும் பகைவரை விரட்டுவோம்; அடிமைப்படுத்தப்பட்டுவிட்டாலும் கூட, கூடிய விரைவில் அடிமைத்தளையறுத்துச் சுதந்திரமாக நிற்போம் என்ற நம்பிக்கையிலேதான், அவர்கள் நம்மை உருவாக்கியிருக்கிறார்கள். நாம் இவ்வளவுதூரம் தாழ்ந்துகிடப்போம் என்பதைஅவர்கள் முன்னதாகவே அறிந்திருப்பார்களேயானால், நம்மை உருவாக்கியே இருந்திருக்கமாட்டார்கள்.

பிரான்ஸ் நாட்டில் லாமனே என்று ஒரு தத்துவஞானி இருந்தான். கி. பி. 1782-ம் ஆண்டு முதல் 1854-ம் ஆண்டு வாழ்ந்த அவன், உலக மக்களனைவருக்கும் அறிவுரைகள் கூறியவண்ணம் உலவிக்கொண்டிருந்தான்.

ஒருமுறை அவன் உலக மக்களை, நோக்கிப் பின்வருமாறு பேசினான்:

"உங்களுடைய குழந்தைகள் உங்களைப் போலவேதான் இருப்பார்கள். நீங்கள் ஒழுக்கமுடையவர்களாக இருந்தால், அவர்களும் ஒழுக்க முடையவர்களாயிருப்பார்கள். உங்களிடத்தில் நேர்மையும் நாணயமும் சகோதரத்துவமும் இல்லாவிட்டால், அவர்கள்மட்டும் மேற்சொன்ன குண நலன்களைப் பெற்றவர்களாக எப்படி இருக்க முடியும்? நீங்கள் அவர்களது முன்னிலையில் ஒழுக்கமற்றவர்களாயும், கீழ்த்தரமான பேச்சுக்களைப் பேசுபவர்களாகவும் இருப்பீர்களேயானால், அவர்கள்மட்டும் நல்லொழுக்கம் நிரம்பியவர்களாயும், இனிமையான சொற்களைப் பேசுபவர்களாயும் இருப்பது எவ்வாறு சாத்தியமாகும்?

உங்களுடைய வாழ்க்கை என்ற வார்ப்படத்திலேதான், உங்கள் குழந்தைகளின் மனப்பான்மை அமைகிறது, உங்கள் குழந்தைகள் மனிதர்களாகவோ, அல்லது விலங்குகளாகவோ இருப்பார்களேயானால், அதற்கு நீங்கள்தான் காரணம். அவர்கள் மனிதர்களாவதற்கும் சரி; மிருகங்களாவதற்கும் சரி; நீங்கள்தான் பொறுப்பாளிகள்."

கணவன் என்று தனக்கு ஒருவன் வந்ததும் ஒரு பெண் தான் பிறந்த குடும்பம், பெற்றோர் அனைவரையும் விட, அவர்கள் எல்லோருக்கும் சேர்ந்து தனது மனதில் இருந்த இடத்தைவிட கணவனுக்கு அதிகமான இடம் கிடைத்துவிடுகிறது. இதேபோல ஆண்மகனும் தான் யாருக்கும் தராத இடத்தை மனைவிக்குத் தருகிறான்.

8-ம் பக்கத் தொடர்ச்சி

முறுவல் பூத்தது. மான்விழியாள் தலைகவிழ்ந்தாள்! கொவ்வை இதழ்கள் கனி மொழிகள் சிந்தின!

"மறைந்த என் மணாளரின் வாளைக் கொடுத்து என்னையும் எனதருமைக் குமாரனையும் கௌரவித்ததற்குத் தங்களுக்கு நான் எவ்விதம் நன்றி தெரிவிப்பதென்றே தெரியவில்லை.........," என்று கூறாமல் கூறி நின்றாள் மங்கை நல்லாள்.

அவளுடைய தேன் சொற்கள் சிதறி ஓடுவதற்குள்......, படைத்தலைவனின் உள்ளத்தில் ஆயிரமாயிரம் எண்ணங்கள் மின்னல் எனத்தோன்றி மறைந்தன. அவள் அழகை அள்ளிப் பருகத் துடி துடித்து அவள் பொற்கரங்களைப்பிடித்து.........தன் உள்ள உணர்ச்சியை விழிகளில் பகன்றான் காதலில்கட்டுண்ட வீரத்தலைவன்.

காலம் உருண்டோடியது. அவர்களின் காதற்சுனை அருவியெனப் பாய்ந்தோடியது! ஆயிரமாயிரம் காதற் காவியங்களைத் தீட்டி, வானம்பாடிகளாகப் பறந்தனர் அவ்விருவரும்.

படைத்தலைவனின் திறமையையுணர்ந்த மக்கள் "பிரெஞ்சு" நாட்டிற்கு அதிபதியாக்க அன்போடழைத்தனர். மக்கள் கட்டளைக்குப் பணிந்து, தன் இல்லக்கிழத்தியுடன் விரைந்தான் "பிரெஞ்சு" நாட்டிற்கு அம்மாவீரன்.

பிரெஞ்சு நாட்டின் மன்னனாக மக்கள் முடிசூட்டினர். தன் துணைவிக்குத் தன் கரங்களாலேயே அரசியென முடி சூட்டினான் மன்னன். அதுபோழ்து அவளின் அழகை ரசித்து ஆனந்தக் கண்ணீர் வடித்தான படைத்தலைவன்.

இருவரும் அரசனும், அரசியுமாகக் காதல் மணம் பூண்டு சின்னாள் இனிது வாழ்ந்தனர்!

அவன் யார்? அவள் யார்?

அவன்தான் அஞ்சா நெஞ்சன் என்று உலகம் போற்றும் மாவீரன், "நெப்போலியன்". அவன் மனைவிதான்......விதவையான மாதரசி, "ஜோசப்பைன்"

குறிப்பு:- நெப்போலியனின் வாழ்க்கைச் சரிதத்திலிருந்து ஒரு சிறு சம்பவத்தைக்கொண்டு பின்னப்பட்ட "சிறுகதை".

நாணம் மறந்துரைத்த நங்கை!

[சோ. கருணாநிதி]

குறிஞ்சி நிலப்பகுதியில் வாழும் பெண் ஒருத்தி; நல்ல அழகி; பருவத்தின் பூரிப்பு அவள் உடல் எங்கும் பரவி எழில் கொழிக்கும் மங்கையாய்க் காட்சி அளிக்கும் அவள், ஓர் ஆடவனின் இதயத்துக்கு பலியாகிவிட்டாள். அவள் தாய்க்கு தலைவியின் காதல் விளையாட்டுத் தெரிந்துபோகவே தலைவி வெளியே போகக்கூடாது என்று தடுப்புக்காவல் சட்டம் போட்டுவிடுகிறாள். எனவே தலைவியின் இதயம் வேதனையால் வெந்து தணிகிறது. அவள்படும் வேதனையைக் காணப் பொறாமல் தோழியும் வேதனை அடைகிறாள். "தலைவியின் காதல் விளையாட்டு நற்றாய்க்கு எப்படித் தெரிந்தது?" என்று தனக்குத்தானே கேட்டுக் கொள்கிறாள். இதற்குப் பதில் தலைவியிடமே கேட்டுத் தெரிந்து கொள்ளலாம் என்று இருந்து விடுகிறாள். அவளுக்குத் தெரியாது தலைவியேதான் தன் காதல் கொண்ட கதையை சொல்லிவிட்டாள் தன் தாயிடம் என்பது.

ஆமாம்! இந்த விசித்திரமான தலைவி, சங்ககாலப் புலவரான நொச்சி நியமங்கிழார் என்ற புலவரின் அற்புதப் படைப்பு. தலைவி தான் காதல் கொண்ட கதையை களவொழுக்கம் நிகழ்த்திய முறையை தன தாயிடமே சொல்லி விடுகிறாள்; எப்படிச் சொல்ல முடிந்தது அவளால்? ஒரு தமிழ் பெண் உயிரினும் மேலான தன நாணத்தையும் மறந்து இப்படிச் சொல்வாளா? சொல்வதுதான் நியாயமா? என்று தோன்றும் நமக்கு, உண்மைதான். தமிழ் நாட்டுப் பெண்கள் தம் களவொழுக்கத்தை, தம் வாயாலேயே செப்பமாட்டார்கள்; அது மட்டுமல்ல. எந்த நாட்டுப் பெண்களும் தம் காதலை தம் தாயிடம் நேரிடையாக ஒப்புவது அரிது, ஆங்கிலப் புலவன் ஷேக்ஸ்பியர் கூட இதை வெகு அழகாகக் குறிப்பிடுகிறார். "ஒரு பெண்ணின் மனம் காதலைச் சொல்ல விரும்பும். ஆனால் நா சொல்லாது" என்கிறார். ஷேக்ஸ்பியரின் இதே கருத்தை நம் அருந் தமிழ் நாட்டுப் புலவர் ஒருவர் அகநானூற்றிலும் பாடிப் போயிருக்கிறார். "...யாக்கை இன்னுயிர் கழிவதாயினும் நின் மகள் ஆய் மலர் உண்கண் பசலை காம நோய் என செப்பாதீமே!" என்று. "இந்த உடலும் உயிரும் அழிந்து படுவதாய் இருந்தாலும் நான் காதல் கொண்ட செய்தியை தாயிடம் சொல்லாதே!" என்று தலைவி தோழியைப் பார்த்துச் சொல்வதாகப் பாடுகிறார். இது நாணமும் நிறையும் வளர்த்த பண்பாடு, இப்படிப்பட்ட பெண்கள் மத்தியில் பிறந்த குறிஞ்சித் தலைவி மட்டும் எப்படி தன் காதலை அவள் தாயுடம் சொல்லி இருப்பாள்? அப்படிச் சொல்வதாகப்பாடி இருப்பது பெண்களுக்கே இழுக்குத் தருவதாக அல்லவோ இருக்கிறது? உண்மைதான்! ஆனால் அதற்கான சூழ்நிலையை கவி வெகு அழகாகப் படம்பிடித்துக் காட்டுகிறார். அதிலே மிகச் சிறந்த ஒரு மனோதத்துவ உண்மையையும் புகுத்தி இருபபது கண்டு நாம் பெருமைப் படாமல் இருக்க முடியவில்லை.

தலைவியே தன் உயிரினும் மேலான நாணத்தையும் மறந்து தன் காதலைச் சொல்லிவிட்டது குறித்து அளவிலா வேதனை கொள்கிறாளாம். அப்படிப்பட்ட ஒரு சூழ்நிலைக்குத் தலைவியைக் கொணர்ந்து நிறுத்துகிறார் ஆசிரியர். கடலன்ன காமம் தம் இதயத்தே பொங்கி வழிந்தாலும் அதை வெளிக்காட்டாது மறைத்துவிடும் பெண் குலத்தில் உதித்த ஒருகற்பரசி தன்காதலைத் தன் தாயிடமே சொல்லிவிட்டாள். ஆனால் அதற்காக அவள் படும துன்பம் இருக்கிறதே! அது கொஞ்சமா நஞ்சமா? துன்பத்திலும் எப்படிப்பட்ட துன்பம்! அவள் வெளியே எங்கும் செல்லமுடியாதவாறு அவள் தாய் சிறைப்படுத்திய துன்பம்! இதை எப்படி பொறுப்பாள் அவள்? பொங்கி வரும் அருவியின் ஆனந்த கீதத்தை இனி அவளால் அனுபவிக்க முடியாதே! வளர்ந்தோங்கிய மரக்கிளைகளிலே இருந்து கூவிடும் குயில்களின் இன்ப கீதத்தை இனி அவள் செவிகள் கேட்க முடியாதே! ஆடி வரும் தென்றலோடு ஓடி விளையாடிய அந்த இன்பத்தை இனிமேல் அவள் எப்படி அனுபவிப்பாள்!" தலைவியின் வேதனை காட்டாற்று வெள்ளம் போல் பெருக்கெடுத்து ஓடுகிறது. யானை தன் தலையில் தானே மண்ணை வாரிப் போட்டுக் கொள்ளுமாமே! அதைபபோல் அல்லவா செய்துவிட்டாள் அவள். நாணத்தை மறந்து சொல்லும்போது தெரியாத வேதனை இப்போது அல்லவா தெரிகிறது, என்ன அறிவின்மை!

திடீரென்று அவளுக்கு அவன் நினைவு வருகிறது. அவன்தான் அன்றொருநாள் அவளை, கொஞ்சும் சலங்கைபோல் அருவியின் ஒலி கேட்க, கூவிடும் குயிலோசை அதனோடு இழைந்துவர, யாழுக்குப்பதில் வண்டின் ரீங்காரம் அங்கே இன்ப மூட்ட, மல்லிகை மணம் பரப்பிவரும் தென்றலோடு தென்றலாய் அவளைக்கட்டி அணைத்தானே அந்தக் கள்வனின் நினைவு வருகிறது. அப்பப்பா! அவனை நினைத்து விட்டாலே இவ்வளவு இன்பம் என்றால் நேரிலேயே அவன் வந்துவிட்டால்—? வந்திருந்தால் இந்தக் கதியெல்லாம் அவளுக்கு ஏற்பட்டு இருக்குமா? போய்வந்து மணமுடிப்பேன என்றுபோனவன்

குறித்த காலத்தில் வந்திருந்தால் அவள் ஏன் அவன் நினைவாகவே ஏங்கி இருக்கப்போகிறாள். கை வளையல்கள் எல்லாம் கரம்விட்டுக் கழன்றோடக் கண்களிலே பசலை நோய் பரவ, இவற்றையெல்லாம் நற்றாய் கண்டு நடுங்கவேண்டிய அவசியமே இல்லாமல் போயிருக்குமல்லவா? அவன் வராததினால்தானே தாயுடன் ஒரு நாள் அருவிப்பக்கம் போய்வரும் போது, தானும் தன் காதலனும் களவொழுக்கம் நிகழ்த்திய இடத்தைக் கண்டபோது நெஞ்சம் நெக்குருகிக்கண்ணீர்விட வேண்டி வந்தது. அதன் விளைவுதானே தலைவியின் களவொழுக்கம் தாய்க்குத் தெரிந்தது. இந்த தண்டனை? இத்தனைபாடும்அவன் குறிப்பிட்ட காலத்தில் வராததினால் தானே! அதற்கு அவனையல்லவா தண்டிக்கவேண்டும்! ஆனால் தண்டனை அனுபவிப்பது தலைவி அல்லவோ! தலைவி இவற்றையெல்லாம் நினைந்து நினைந்து வேதனையால் கண்ணீரைக்கொட்டுகின்றாள். வடிக்கின்ற கண்ணீரைத் தோழி துடைப்பதைக்கண்டு திடுக்கிடுகிறாள் தலைவி-"நீ எப்போது வந்தாய்?" தலைவியின் இந்தக் கேள்வியைக் கேட்டுத் தோழி 'குளுக்' என்று சிரித்துவிட்டு "நீ உன் காதலனை நினைந்து நினைந்து நெஞ்சம் நெகிழ்ந்து கொண்டிருக்கும் போதுதான்-!" தோழியின் பதில் தலைவிக்கு அந்தத் துன்பத்திலும் கூட நகைப்பையூட்டுகிறது. மெல்லத் தன் வரண்ட உதடுகளை விரித்து முறுவலை அவற்றிலே நெளிய விடுகிறாள்.

"தாய்க்கு எப்படியடி தெரிந்தது உன் லீலைகள்?" என்கிறாள் தோழி. "நானேதான் தெரிவித்து விட்டேனடி!" தோழியைப் பார்க்கக்கூட வெட்கமாய் இருக்கிறது அவளுக்கு, வேறு எங்கோ பார்த்துக்கொண்டு சொல்கிறாள்.

"உன் உயிரினும் மேலான உன் நாணத்தையும் மறந்தா இதைச் செப்பிவிட்டாய்?"

"ஆமாம்!"

"என்ன ஆமாம் போடுகிறாய்! நீ எதற்காக இதைப்போய் தாயிடம் சொன்னாய்?"

"அதுதான் எனக்கும் புரியவில்லை; சொல்கிறேன் கேள்" என்று தொடங்குகிறாள் தன் கதையை.

"சின்னாட்களுக்கு முன் நானும் தாயும் அருவிக்குப் போய் நீராடிவிட்டு வந்தது உனக்கு நினைவு இருக்கிறதா?"

"ஆமாம்! சொல்லு!"

"நான் மழை பெய்த அந்த நன்னெடுங் குன்றிலிருந்து கரிய கடலினைப்போல வழிந்தோடும் அந்த அருவியில் நீராடிவிட்டு பின் அந்த அகன்ற பெரிய காட்டிடத்துச் சென்றோம், மெல்ல நானும் என் தாயும் பேசிக் கொண்டே வரும் போது எதிர்பாராத விதமாக அந்த இடத்துக்கு வந்துவிட்டோம்...

"எந்த இடத்துக்கு?" தோழி குறுக்கிட்டாள்.

குறும்புக்காரி! சொல்வதைக் கேள், என்று மேலும் தொடர்கிறாள்.

"யாழை வெல்லும் வண்டினங்கள் ரீங்கார ஒலி பரப்பிக்கொண்டிருக்கவும், குவளை மலர்களின் நறுமணம் மூக்கைத் துளைத்துக் கொண்டு போகவும், நெஞ்சைக் கொள்ளைகொள்ளும் அந்த இடத்தில்தான் நானும் அவரும் சேர்ந்து களவொழுக்கம் நிகழ்த்திய இடம். அங்குதான் நான் அவரை முதல் நாள் சந்தித்து என் இதயத்தை அவரிடம் பறிகொடுத்த இடம். அதே அந்த இடத்தில்தான் அவர் என் கரம் பற்றிக் கைவிடேன் என்று சொல்லிப் போனதும். அந்த இடத்திற்குச் சென்றதும், அவருடைய சிவந்த கண்களும், பரந்த மார்பும், குன்றொத்த தோள்களும், அரும்பு மீசையும் துடுக்குப் பேச்சும் என் நினைவுக்கு வந்தன. அவருடைய நினைவு வரவே நான் என்னிலை மறந்து தாய் ஒருத்தி இங்கு இருக்கிறாளே என்பதைக்கூடநினைந்துபாராமல்-ஆற்றாது என் அஞ்சன விழிகள் கண்ணீரைக் கொட்டிவிட்டன. நடுக்காட்டில் நான் திடீரென்று அழுவதைக் கண்ட தாய் என்னை நோக்கி "ஏன் கண்ணே அழுகிறாய்! இனி அழாதே சொல்; உனக்கு வந்துற்ற துயரை நான் துடைப்பேன் கூறுவாயாக!" என்று என் முகத்தை முத்தமிட்டவாறே அன்புடன் கேட்டாள். தாயின் அன்பான அமுதான மொழிகள் என் இதயத்தை கலக்கின. தாயிடம்கூடச் சொல்லக்கூடாத செய்தியாயிற்றே என்பது அப்போது நெகிழ்ந்துபோய்விட்ட என் இதயத்தில் தோன்றவில்லை. சுயநினைவற்ற ஒரு நிலை அப்போது. எனவேதான் என் உயிரினும் மேலான நாணினையும் மறந்துவிட்டு, "இதோ! இந்தச் சாரலின் கண்ணுள்ள காந்தளின் தேனையுண்ட நீல மணிபோலும் நிறைத்தையுடையவண்டு, யாழிற் கட்டிய இனிய நரம்பு ஒலித்தாற் போல ஒலிக்கா நிற்கவும், விசும்பிலே ஓங்கிய வெற்பினையுடைய தலைவனது மார்பை அணைத்து இன்புற்ற இடம் இதுதான். இந்த இடத்தைப் பார்த்ததும் அவரைப் பிரிந்து வாழும் நிலையின் கொடுமை அதிகமாகி விட்டது. பொங்கி வந்த வேதனை உணர்வைத் தாங்காது அழத்தொடங்கி விட்டேன்." என்று அவசரப்பட்டுச் சொல்லிவிட்டுப் பிறகு தான் சிந்தித்தேன். "ஐயோ நாம் செய்தது எத்தனை பெரிய தவறு என்று, அதன் விளைவு தானடி இந்தச் சிறை வாழ்வு" என்று சொல்லிமுடிக்கிறாள்.

இப்படியொரு அழகான ஓவியத்தை நொச்சி நியமங்கிழார் என்ற புலவர் நற்றிணை நானூறு என்னும் நூலில் பாடி இருக்கிறார். உயிரினும் மேலான நாணத்தை மறந்து செப்பிவிட்டாளாம் அந்த செவ்விதழாள். அதற்காக அவள் படுந்துன்பத்தை நாமும் உணரும் போது அந்தத் தலைவி மேல் எவ்வளவு அனுதாபப்படுகிறோம்! நாணம் மறந்து செப்பிவிட்டாளே என்று அவள் மேல் நாம் கோபப்படுவதற்கா முடிகிறது! அந்த அளவுக்கு தலைவியால் படிப்போர் உள்ளம் அனுதாபப்படும்படி புலவர் எவ்வளவு உணர்ந்து பாடி இருக்கிறார் என்று உன்னும் போது உண்மையிலேயே நாம் பெருமைப்படுகிறோம்.

நாண்மழை தலைஇய நன்னெடுங் குன்றத்து
மால் கடற் றிரையி னிழிதரு மருவி
அகலிருங் கானத் தல்கணி நோக்கித்
தாங்கவுந் தகைவரை நில்லா நீர்சுழல்
பேந்தெழின் மழைக்கண் கலுழ்தலின் அன்னை
எவன் செய் தனையோநின் னிலங் கெயிறுண்
மெல்லிய இனிய கூறலின் வல் விரைந் [கென
துயிரினுஞ் சிறந்த நாணு நனிமறந்
துரைக்க லுய்ந் தனனே தோழி சாரற்
காந்த ளூதிய மணிநிறத் தும்பி
தீந் தொடை நரம்பின் முரலும்
வான்றோய் வெற்பன் மார்பணங் கெனவே.

★

2-ம் பக்கத் தொடர்ச்சி

புருவின் சிறகையும், மங்கையர் தம் பாதங்களுக்கு உவமை சொல்வார்கள். அந்த அனிச்சம் பூ, படைபதைக்கும்வெயிலில் இளம்புகிறது! பவனி வருகிறது! தன் வறுமையை எடுத்துச் சொல்கிறது!!

* * *

ஜனநாயக ஆட்சியில், மக்களுக்குத் தேவையான பொருள்களைக் கிடைக்கும்படி செய்ய வேண்டியது தலையாய கடமையாகும்.

தனது நாட்டில் இல்லையென்றால், அந்தப் பொருள்களை வெளிநாட்டிலிருந்து தருவித்தாவது அளித்தல் வேண்டும்.

நிலக்கரியை மட்டுமே மூலப் பொருளாகக்கொண்டிருக்கும் பிரிட்டன், இவ்வளவு காலமும் சிக்கல் ஏதுமின்றி, சிறப்பாக ஆட்சி நடாத்தி வருவதற்குக் காரணம், இந்தக் கடமையைச் செவ்வனே செய்து வருவதுதான்.

பிரிட்டனைப்போல அவ்வளவு ஏழைநாடல்ல, இந்திய உபகண்டம்! எனினும் இங்கு, அடிக்கடி, இதுபோனற பிரச்னைகள் எழுகின்றன!!

''காகிதம்!—எங்கே போவது? வெளிநாட்டிலிருந்தன்றோ இறக்குமதி செய்ய வேண்டும். அந்நியச் செலவாணி சிரமமாயுள்ளதே.''

''கச்சாபிலிம்! — எங்கே போவது? அந்நியச் செலாவணி வேண்டுமே? வெளிநாட்டிலிருந்து இறக்குமதி செய்ய!!

இப்படி, வெளிநாடுகளிலிருந்து இறக்குமதி செய்யப்படவேண்டிய பொருள்களுக்கு அந்நியச் செலாவணி வசதியில்லையே என்று சொல்கிறார்கள்.

நமதுநாட்டிலிருந்து வெளிநாடுகளுக்கு எத்தனை ரூபாய்களுக்குப் பொருள்களை ஏற்றுமதி செய்கிறோம், அங்கிருந்து எவ்வளவு ரூபாய்களுக்குப் பொருள்களை இறக்குமதிசெய்கிறோம் என்கிற கணக்கு, ஒரு அரசுக்கு முக்கியமானதாகும்.

பத்துக் கோடி ரூபாய்க்குப் பொருள்களை ஏற்றுமதி செய்துவிட்டுப் பதினைந்து கோடிக்கு இறக்குமதி செய்தால், நமது நாட்டுப் பணத்தில் வீணாக ஐந்து கோடி வெளிநாட்டுக்குப் போய்விட்டதென்று பொருள்,

வெளிநாடுகளில் எல்லாம் இப்போது, அமெரிக்கப்பணமான டாலரை வைத்தே மதிப்பிடுவதால், நாம் அதிகமாகக் கொடுக்கும் பணம் எல்லாம் டாலராக இருக்க நேருகிறது. **பல புதிய புதிய இயந்திரங்களை நாம் வாங்க வேண்டியிருப்பதால், நமக்குப் பலகோடி ரூபாய் டாலர் தேவைப்படுகிறது**, என்பது உண்மை.

இந்த நிலைமையில், வேறு வழிகளில் டாலரைச் செலவழித்து விட்டால் என்ன செய்வது என்கிற கலக்கத்தாலேயே, பல பொருள்களை இறக்குமதி செய்யாமல் இந்திய சர்க்கார் கட்டுப்படுத்த விரும்புவதாகச் சொல்லப்படுகிறது.

மேலெழுந்தவாரியாகப் பார்த்தால், சர்க்கார் சொல்வது சரிதானே என்று தோன்றும—அந்நியச் செலாவணிக்கு அல்லாடுகிற போது, அநாவசியப் பொருள்களில் பணத்தைச் செலவிட முடியுமோ — ஆலைகளை நிறுவ இயந்திரங்கள் தேவையன்றோ, என்றெல்லாம் சொல்லத் தோன்றும்.

*

இந்திய உபகண்டம், பிரிட்டன் போன்ற நாடுகளைப்போல ஏதோ ஒரு பொருளை மட்டும் வெளிநாடுகளுக்கு அனுப்பிவிட்டு, பல பொருள்களை இறக்குமதி செய்யும் நிலையிலிருக்கிற நாடல்ல.

தேயிலை
முந்திரி
மிளகு
கைத்தறி
தோல்
புகையிலை

போன்ற பல பொருள்களை, இந்தியா, வெளிநாடுகளுக்கு அனுப்பிவருகிறது (இப்பொருள்களில் பல, தென்னாட்டில் கிடைப்பன.) இவைகளுக்கு அமெரிக்காவில்தான், அதிகக் கிராக்கி யென்பதால், நாணயச் செலாவணியில் உயர்ந்த அந்தஸ்தை வகிக்கும் டாலர்களை, இந்தப் பொருள்கள் கொண்டுவருகின்றன.

சர்வதேச பாங்க், அமெரிக்க உதவி, என்பவைகள் மூலமும் இந்தியாவுக்குக் கோடிக் கணக்கில் டாலர்கள் கிடைக்கின்றன.

ஏற்றுமதி
நிதிஉதவி

இந்த இரண்டு வழிகளிலும், ஏராளமான டாலர் உதவி கிடைக்கிறது. அப்படியிருக்கும்போது காகிதம், பிலிம் போன்ற இன்றியமையாத பொருள்களுக்குக் கூட ஏன் "தடை" விதிக்க வேண்டும்? செண்டுப் பாட்டில், போன்ற வாசனைத் திரவியங்கள், டுவீட் வகைகள், அலங்காரப் பொருள்கள் முதலியன, மாளிகைக்குத் தேவையானவை! இதுபோன்ற பொருள்களுக்குத் தடை விதிப்பதும், அவைகளுக்காக நமது பணம் செல்லாமல் தடுப்பதும், செய்யவேண்டிய காரியங்கள் தான். ஆனால் டில்லி அரசு, **இன்றியமையாத பொருள்களுக்கு** இறக்குமதிக் கட்டுப்பாடு விதிக்கிறது.

இன்றியமையாத பொருள்கள், தன்னாட்டில் இல்லையென்றால்; வெளி நாடுகளிலிருந்து தருவித்துக் கொடுக்கும் பொறுப்பு ஒரு ஜனநாயக அரசுக்கு உண்டு.

ஜனநாயகமூலம் ஆட்சி நடத்துவதாகச் சொல்லிக்கொள்ளும் டில்லி அரசோ, அவைகளுக்குக் கூட கட்டுப்பாடு விதிக்கிறது.

காரணம் கேட்டால் டாலர் பஞ்சம் என்கிறது! ஏற்றுமதி மூலமும் — அந்நிய உதவி மூலமும் டாலர்களைக் குவித்த படியே, இதனைச் சொல்கிறது!

*

டாலரும் இடைக்கிறது! அதே சமயத்தில், அந்நியச் செலவாணியில்லை என்றும் சொல்லப்படுகிறதே—என்ன காரணம்?

இந்தக் கேள்வி எழும்போது தான், நமக்குப்பல விளக்கங்கள் இடைக்கின்றன.

இந்தியாவிலே கப்பல் கட்டுவதாகச் சொல்கிறார்களல்லவா? அப்படிக் கப்பல் கட்டப்படும் Hindustan Shipyard பற்றி ஏப். 26ந் தேதி டில்லிப் பார்லிமெண்டில் டி. சி. என். மேனன் M. P. என்பார், வெளியிட்டார்.

''...அங்கே செய்யப்பட்டுள்ள கப்பல்களில் எத்தனை நீரில் மிதக்கும் என்பதே இன்னும் தெரியவில்லை. கற்றுக்குட்டிகளான பிரெஞ்சு நிபுணர்கள் கையில் கப்பல் கட்டும் வேலை ஒப்படைக்கப்

பட்டு, ஒவ்வொரு கட்டத்திலும் கோளாறுகள் ஏற்பட்ட வண்ணமே உள்ளன. இதனால் அழிந்த அந்நியச் செலாவணி மிக அதிகம். **இந்தியாவில் கிடைக்கும் சாமான்களுக்குக்கூடப், பிரான்சுக்கு ஆர்டர் கொடுத்தார்கள்."**

ஒரிசாவைச் சேர்ந்த வி. சி. பட்ராய்க என்பார், ஒரு சுயேச்சைப் பார்லிமெண்டு உறுப்பினர். ஏப். 15-ந் தேதி, அவர் பார்லிமெண்டிலே சொன்னார்:—

"பார்லிமெண்டுக்குக்கூடச் சொல்லாமல் 1957-ல் 100-கோடி ரூபாய்க்கு விமானங்களை வாங்கியிருக்கிறார்கள். ரஷ்யா தர இருந்தும் இவைகள் யாவும் பிரிட்டன், பிரான்சு, கானடா போன்ற நாடுகளிலிருந்தே வாங்கப்பட்டன.

இவைகள், தனிப்பட்ட கம்பெனிகளிலிருந்தே வாங்கப்பட்டிருக்கின்றன.

'ரிப்பேர்' செய்யும் நிலையிலுள்ள விமானங்களைக்கூட வாங்கியிருக்கிறார்கள்கள்!

நெடுந்தொலைவில், தங்கள் ஆதிக்கத்திலுள்ள 'காலனி'களைக் காப்பதற்குப் போர் விமானங்கள் தேவை. இந்தியா, அப்படிப்பட்ட நாடல்ல. இருந்தும் வாங்கப்பட்டிருக்கின்றன 100-கோடி அளவில்!"

இன்னொரு பார்லிமெண்டு உறுப்பினர், அதே கிழமையில் வெளியிட்டிருக்கிறார்:

வாஷிங்டனிலுள்ள, ஒரு இந்திய அதிகாரி, இங்குள்ள இரயில்வேக்களுக்காகச் சில சாமான்களை வாங்கினார். ஸ்டர்லிங்காகக் கொடுக்க வேண்டியவைகளுக்குக்கூட டாலராகக் கொடுத்தார"

சர்க்காரின் கணக்குத் தணிக்கைக் குழு ஏப். 27ந் தேதி வெளியிட்டது:

"இலண்டனிலும், அமெரிக்காவிலுமுள்ள இந்திய அதிகாரிகளின போக்கைக் கட்டுப்படுத்த வேண்டும். அவர்களது போக்கால், பலத்த பொருள் நஷ்டம் ஏற்பட்டு வருகிறது."

*

கிடைக்கிற டாலர், இப்படி அழிகிறது! இந்த இலட்சணத்தில், அந்நியச் செலாவணிப் பஞ்சம் என்று அழுகிறார்கள்!!

* * *

இன்றியமையாத் பொருள்களுக்கும் திண்டாட்டம்.

அதே சமயத்தில், உள்நாட்டில் உற்பத்தியாகும் பொருள்களின் விலையும் ஏறுகிறது.

இப்படிப்பட்ட அரசு, வாழ்கிறது இங்கு! வனிதாமணிகள், வீதிகளிலே, வலம் வருகிறார்கள்—இல்லங்களிலோ, இன்பம இல்லை—சோகம் அரசோச்சுகிறது!!

கேட்டாலோ, பலப்பல சொல்கிறார்கள், பதிலளிக்கமுயல்கிறார்கள்!!

*

ஊர்வலம்

—[ஞானக்கண்]—

நிர்வாகி மீது ஆசிரியருக்குக் கோபம்—"நல்ல தாள் அகப்படவில்லையா, மட்டக் காகிதம்தானா பத்திரிகைக்குக் கிடைக்கிறது" என்று. நிர்வாகிக்கு, கடைக்காரர் மீது கோபம், "விலை ஏறிவிட்டது. பேப்பர் கிடைக்கவில்லை," என்று அடிக்கடி சொல்வதைக்கேட்டு. கடைக்காரருக்கு, சர்க்கார் மீது கோபம், "இப்படி, தானும் உற்பத்தி செய்யாமல், வேண்டியதையும் வரவழைத்துக் கொடுக்காமல் திண்டாட வைக்கிறார்களே!", என்று சர்க்காருக்கோ, எல்லார் மீதும் கோபம்!—இந்தச் சூழ்நிலைகளைப்பற்றி எண்ணிக்கொண்டிருந்த என்னை, அலுவலகப் பையன் கூப்பிட்டான், "ஆசிரியர் கூப்பிடுகிறார். நீங்கள் அவரைப் பார்ப்பதில்லையென்று மிகவும் கோபமாகயிருக்கிறார்", என்று.

நாம் யார் மீது கோபித்துக் கொள்ளலாம் என்று பார்த்தேன்! என்மீதுதான் எனக்குக் கோபம் வந்தது—எத்தனையோ தொழில் இருக்க ஏன்டா இந்தப் பேனா பிடிக்கும் தொழிலில், அதுவும் 'ஊர்வலம்' வரும் தொழிலில் சேர்ந்தோம் என்று. என்ன செய்வது? ஆசிரியரைப் பிறகு பார்த்துக் கொள்ளலாம் என்று 'மனோரதம்' ஏறினேன் — என பெயர் தான் ஞானக்கண் என்று உங்களுக்குத் தெரியுமே!!

* * *

மக்கள் கும்பல் கும்பலாக ஓடிக்கொண்டிருந்தார்கள்- அவர்களைத் துரத்திக்கொண்டு காலிகளும் கைக்கூலிகளும் ஓடினார்கள்—திடீரென கடைகளிலிருந்த பொருள்கள் எல்லாம் வீதிக்கு வந்தன—போலீசும் அதுபோதாதென்று இராணுவமும் ஓடிவந்தது-படபடவெனச் சப்தம் கேட்டது—பலர் சுருண்டு விழுந்தார்கள், பயந்து போய் நோக்கினேன்! இலங்கையென்று தெரிந்தது — அங்கு போய் உழைத்து உலரும் தமிழ்மக்கள் வாழும் பகுதியில்தான் இத்தனை சங்கடங்களும் என்று அறிந்தேன்; மனம் துடித்தது. சிங்களவர், தமிழரை ஒடுக்கிட, கடைசி ஆயுதமான பலாத்காரத்தைக்கையேந்தியுள்ளனர் என்று தெரிந்தது. தமிழர்கள் பெடரல் கட்சி பவனியா எனுமிடத்தில் கூட்டிய மாநாட்டுக்குப் போய்க்கொண்டிருந்த பிரதிநிதிகளின் இரயிலும் கவிழ்க்கப்பட்டது. தமிழர்கள், "அகதிகள்" ஆக்கப்பட்டிருக்கிறார்கள்! தமிழர்களின் நிலை, சொல்லுந்தரமன்று! எப்போது, என்ன நேருமோ என்கிற அச்சம் பிடித்தாட்ட, தாயகத்திலுள்ள குழந்தை குட்டிகளை நினைத்தவர்களாகத் திண்டாடுகிறார்கள். அகதிகள் எனறு சொல்லப்பட்டு, இருந்த இடததைவிட்டு எங்கெங்கோ போய வாழும்படி செய்யப்படுகிறார்களா. இந்தக் காட்சியைக் கண்டதும என் மனம் பற்றி யெரிந்தது. ஆளும் முதல்வர் பண்டாரநாயகாவை ஒரு முற்போக்குவாதி என்கிறார்களே, அவரைப்போய்ப் பார்க்கலாம் என்று போனேன். அனுமதி கிடைக்கவில்லை. என்னைக் கண்ட

தும் பல சிங்களவர்கள் துரத்திக் கொண்டு ஓடிவந்தனர்! அங்கிருந்து இளமபினேன்!!

*

"டபார், டுமீல், பட்படபட்..." என்று தொடர்ந்து சப்தம் கேட்டது. மறுபடியும் இலங்கைக்கு வந்துவிட்டோமோ எனறு பார்த்தேன். அராபியர்களும், ஆங்காங்கே ஐரோப்பியர்களும் தெரிந்தார்கள். "இது என்ன நாடு?" என்று உற்று நோக்கினேன். பாலஸ்தீனம் தெரிந்தது--அருகேயுள்ள லெபனான் என்று புரிந்து கொண்டேன், லெபனான் மக்கள் பெரும்பாலும் அராபியர் என்பதால், லெபனானை, நாசர் ஆரம்பித்திருக்கும் அரர்பியக் குடியரசுடன் சேர்க்க வேண்டுமெனக் கிளர்ச்சி செய்கிறார்கள். அந்தக் கிளர்ச்சிக்காரர்களை அடக்குவதில், ஆளும் அரசு தீவிர சிரத்தை காட்டுகிறது. ஏனெனில், ஆள்வோர், மேற்கு நாடுகளின் தொடர்பு கொண்டவர்கள். நாசர், அராபிய வட்டாரத்தில் அபரிமித செல்வாக்குப் பெற்று வருகிறார். அதோடு, அண்மையில் அவர் ருஷியாவுக்கும் போயிருந்ததால், அமெரிக்கா பிரிட்டன் போன்ற வல்லரசுகளுக்கு அவர் மீது அதிருப்தி வளர்ந்துள்ளது. அதனால், லெபனானிலுள்ள ஆளுங்கட்சியின் மூலம், ஒரு அதிகார தளத்தை ஏற்படுத்திக்கொள்ளத் திட்டம் போடுகிறார்கள். லெபனானில் நிறைய ஐரோப்பியர்களும் வசிக்கிறார்கள். மத்திய கிழக்கில் இதுவரை, எங்கே இருக்கிறது என்றே தெரியாமலிருந்த லெபனான், வல்லரசுகளுக்கு ஒரு ஆட்டக்காயாகி இருக்கிறது! ஒரு பக்கம மக்கள கிளர்ச்சியும, இன்னொரு பக்கம் அதை எதிர்த்து இராணுவமுமாக 'களம' காட்சியளிககிறது!!

*

லெபனானைத் தாண்டி, சகாரா பாலைவனத்தையும கடந்து, டுனீஷியாவுக்குப் போனேன். பிரஞ்சு ஆதிக்கத்திலிருந்து, கொஞ்சக் காலத்துக்கு முன்பு சுதந்திரம் தரப்பட்ட நாடு இது. வட ஆப்பிரிக்காவிலிருக்கும் இது, மொராக்கோ, அல்ஜீரியா இம்மூன்றும் பிரெஞ்சுப் பிடியியில் இருந்தவை. இதில, இன்னும் சுதந்திர ஒளி படாமல் தீவிரமாகப் போராடிக் கொண்டிருப்பது அல்ஜீரியாவாகும்! அல்ஜீரிய மக்கள் பிரெஞ்சுப் பிடியிலிருந்து விடுபட, போராடிக் கொண்டிருக்கும் இந்தச் சமயத்தில், அங்குள்ள ஆட்சியை பிரெஞ்சு இராணுவம் கைப்பற்றிக் கொண்டுவிட்டது. அதன் விளைவாக, பிரான்சிலேயே டிகாலே எனும் ஒரு ஜெனரல் சர்வாதிகாரியாகவும் ஆக்கப்பட்டிருக்கிறார். டிகாலே, நிச்சயம் அல்ஜீரியாவுக்குச் சுதந்திரம் வழங்கப்போவதில்லை! அதுமட்டுமின்றி, விடுதலை பெற்ற டுனிஷியாவை மீண்டும் பணியச்செய்யும் வகையில் பிரெஞ்சுத் துருப்புகள் இப்போதே எல்லையோரங்களைத் தாக்கத் துவங்கிவிட்டனவாம்—டிகாலே வந்திருப்பதால், இந்த உற்சாகம் இன்னும் பன்மடங்கு அதிகரிக்கவே செய்யும். பிறகு, மொராக்கோவுக்கும் படைகள் நுழையும். இப்படியொரு நிலைமை ஏற்பட்டால், அண்டையிலுள்ள அராபிய நாடுகளுக்கும், குறிப்பாக நாசருக்கும், இந்த நாடுகளைக் காப்பாற்றும் பொறுப்பு அதிகரிக்கும். இதனால், மத்திய கிழக்கில் ஒரு மாபெரும் போர் மூளுமோ, என்கிற அச்சம் உலக அரங்கில் உண்டாகியிருக்கிறது.

*

"என்ன உலகமடா இது! எங்கு பார்த்தாலும், போரும புகைச்சலுந்தானா?", என்கிற சலிப்போடு திரும்பினேன். ஒருவனையொருவன் மதித்து, சகோதர பாவத்துடன் வாழும் நாள் ஒருபோதும் முகிழ்க்காதோ எனும வேதனை எழுந்தது மனதில். எங்குபோனால் நிம்மதி கிடைக்கும் என்று எண்ணினேன். உடனே, காஞ்சிபுரத்துக்குக் கிளம்பி வீட்டுக்குள் நுழைந்தேன். "வந்துட்டீங்களா!" என்று சொல்லியபடியே என் மனைவி, பைக்குள் கைகளைவிட்டாள். பணம், வேண்டும், வீட்டுச் செலவுக்கு என்றாள். "அதுதான் மாதஆரம்பத்தில் கொடுத்தேனே 120-ரூபாய்!", என்றேன். கணக்கை ஒப்புவிக்க ஆரம்பித்தாள்—150க்கு மேல் போயிற்று—பையனுக்கு 'ஆர்லிக்ஸ்' வாங்க வேண்டும், 3½ ரூபாய்க்கு விற்றது இப்போது 6 ரூபாய் ஆகிறது, இப்படி எல்லாம் விலையேறிக் கிடக்கிறது, இந்தஇலட்சணத்தில் 120ல் எப்படிக் குடித்தனம் நடத்துவது என்று இருவிழிகளையும் அருவியாக்கினாள். என்ன செய்வது! ஒரு பத்திரிகையின் பொறுப்பான இடத்திலிருக்கும் என நிலையே இதுவென்றால், எனனைவிடக் குறைவாகச் சம்பாதிக்கும் ஏழைகள், என்ன செய்வார்கள்? எல்லாப் பண்டங்களின விலையும இப்படி ஏறிக்கிடக்கிறது! காகிதம போன்ற பல பொருள்களோ, கிடைப்பதோ அரிதாயிருக்கிறது!! ஐயகோ, என்ன வாழ்வடா இது, என்று தலையில் கைவைத்துக்கொண்டு, உட்கார்ந்தேன்.

★

இலங்கையில் உள்ள சில பொறுப்பற்ற சிங்களத் தலைவர்கள் கிளப்பிவிட்ட சிங்கள வெறியுணர்ச்சிக்குப் பலியாகி, தமது உரிமைகாக்கப் பல துன்பங்களுக்காளாகிவரும் இலங்கைத் தமிழர்களுக்கு இச்செயற்குழு தனது ஆழ்ந்த அனுதாபத்தைத் தெரிவித்துக்கொள்கிறது.

இலங்கைத் தமிழ்ச்சிறுபான்மையாரின் உரிமைகளை மதித்து அளித்து, இலங்கையை இரத்தக் களறியிலிருந்து காக்க வெறிச் செயல்களை விடுத்து அதனைத் தூண்டும் அரசியல் தலைவர்களைக் கண்டித்து அமைதிநிறுவ சிங்கள மக்கள் முன்வர வேண்டுமெனக் கேட்டுக்கொள்கிறது.

இதுவிஷயத்தில் இந்திய சர்க்கார் இலங்கை சர்க்காரிடம் தனது நல்லுறவைப் பயன்படுத்தி இலங்கைத் தமிழ்ச் சிறுபான்மையினரின் உரிமைக்கும் வாழ்வுக்கும் இதுவரை பாதுகாப்புத் தேடத் தவறியதைக் கண்டிப்பதுடன் உடனடியாக ஆவன செய்ய வேண்டுமென்று கேட்டுக் கொள்கிறது.

சென்னை 6—6—58

தி. மு. க. செயற்குழு.